PSALMY

O IMIENIU BOŻÉM

NA CHWAŁĘ NAYWYŻSZEGO.

„Będę wysławiał Pana dla Sprawie-
„dliwości Jego. A będę śpiewał psalmy
„Imieniowi Boga Naywyższego" Ps. 7, 18.

W utrapieniu ducha i ciała śpiewał bezpłatny Sługa Prawdy,
dobrowolny niewolnik Sprawiedliwości wieczney *).

Jan Chwalibóg od Wschodu.

ZURICH.

1870.

*) Rzym. 6, 18.

„Modlić się będę duchem, modlić się będę „i rozumieniem. Będę śpiewał duchem, będę „śpiewał i rozumieniem." 1 Kor. 14, 15.

Modlitwa ducha
i prośba o światłość wyrozumienia.

Boże światłości! (1) umiłowany i oczekiwany! Spoyrzyi na ten padoł płaczu i day poznać nieszczęściami znękanemu ludowi twemu, Imię Twoie w Panu (2), a chwałę Twoią w prawdzie, aby uwielbił ducha Twoiego świętego w owocach sprawiedliwości wieczney (3). Iżby odtąd żaden Cię iuż więcey nieszukał w ciemności dogmatu przez ludzi postanowionego (4) ani w osobach, ani w obrazach cudownych, ani „w ranach Zbawiciela" iako „niewierny" (5) ani „w ciele które nic niepomaga" (6); lecz aby Cię szukał ze wszystkiego serca i znalazł (7) w iasności chwały (8) Chrystusowey toiest: w świętości ducha, w Sprawiedliwości i prawdzie (9). A oczyściwszy ducha swego „we krwi Jezusa" (10) od martwych uczynków w fałszuiącego sumienie, i zabijaiącego duszę formalizmu, wolny na zawsze od nieprzyiaciół prawdy, aby był godzien służyć Tobie Bogu „żywiącemu na wieki" (11) w Sprawiedliwości i świętobliwości po wszystkie dni (12).

Dla tego prosiemy Cię day nam Panie wyższe nadzmysłowe godnieysze Istności Twej poięcie toiest: według „nowego przymierza ducha żywota

---

(1) 1 Jan 1, 5. (2) 2 Moy. 23, 21. (3) Jan 15, 8. (4) Marek 7, 13. (5) Jan 20, 27. (6) Jan 6, 63. (7) Jerem 29, 13. (8) Żyd. 1, 3. (9) Izayasz 45, 19. (10) 3 Moy. 17, 11. (11) Żyd. 9, 14. (12) Łuk. 1, 75.

w Chrystusie" (1) „aby Cię każdy poznał od naywiększego do naymnieyszego z nich, abyś był miłościw nieprawościom naszym a grzechów naszych niewspomniał więcey" (2).

Ze łzami błagamy Ciebie w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa, day nam „serce iedno i ducha nowego" (3). Abyśmy mogli zrzucić z siebie wyobrażenie ziemskiego, a przyodziać wyobrażenie niebieskiego Adama (4), który atoli nie na podobieństwo osoby Twey iako uczą fałszywi nauczyciele (5), „bo tey żaden nigdy niewidział" (6), i postaci nie oglądał" (7), lecz na podobieństwo ducha Twego stworzony iest w Sprawiedliwości i świętości prawdy" (8), dla chwały i uwielbienia Imienia Twoiego w Panu.

Prośba
o „poświęcenie ducha przez wiarę w prawdę" *).

Niegardź Panie modlitwą ludu cierpiącego bo z całą gorącością serca błagamy Cię o tego ducha łaski i modlitw, któregoś obiecał wylać w ostatnie czasy na sługi i na służebnice Twoie (9). Wyley go Panie! boć ostatnie czasy oto iuż się zbliżyły. Potrzeba „aby każdy płakał gorzko iako nad pierworodnym" (10), bo każdy Cię krzyżował, potrzeba aby każdy bił się w piersi, żałował za grzechy swe, czynił pokutę a wzywał Imienia Pańskiego i był zbawion (11), „a poświęcon w Nim" (12).

Atoli „iakże wzywać będą Imienia o którym „niesłyszeli? albo iakoż wzywać będą tego któremu „nieuwierzyli (13), albo iako usłyszą bez prze- „powiadaiącego" (14)? pyta Paweł, kiedy żaden nie-

(1) Rzym. 8, 2. (2) Jerem 31, 34. (3) Ezech 11, 19. (4) 1 Kor. 15, 47—50. (5) 2 Piotr 2, 1—3. (6) Jan 1. 18. (7) Jan 5, 37. 5. Moy. 4, 15, 16. (8) Efez. 4, 24. (9) Dzieje 2, 18. (10) Zach. 12, 10. (11) Joel. 2. 28. (12) Izay. 8, 14. 1 Piotr. 1, 15. (13) Jan 5, 37—43. (14) Rzym. 10, 13—15.

*) 2 Tess. 2, 13.

przepowiada Imienia, bo nie poięli Pana duchowie dla cielesności swey iako prawdę ale zmysłowie iako osobę, chociaż się tak nigdy nienazwał. A przeto wołamy z prorokiem Twoim: „O Panie ieśli „niepozwolisz słudze Twemu aby się modlił przed „Tobą, a nie dasz nasienia sercu naszemu i zmysłu „niewyprostujesz zkądby owoce dobre pochodziły, „iakoż będzie mógł żyć wszelki skażony który ma „mieysce między ludźmi“ (1)?

Pomnoż że w nas Panie miłość sprawiedliwości Twoiey a z nią i wiarę w prawdę Twoię (2) day nam wyrozumienie duchowe woli Twoiey (3) i day nam siłę do wykonania iey.

Niech Cię nędza nasza nieodstręcza, bo aczkolwiek są wielkie grzechy i przestępstwa nasze; wszakże miłosierdzie Twoie Boże większe iest niżeli nędza nasza, a dobroć Twoia większa iest niźli złość nasza. Albowiem „żaden nie iest dobry tylko ieden Bóg nasz,“ mówi prawda wieczna Chrystus (4).

Dla miłosierdzia Twego i dobroci Twey Panie, zwróć oblicze swoie ku nam. Spoyrzyi na płaczący Syon niegdyś przybytek chwały Twoiey, na ruiny kościoła Twego i napraw je.

Spoyrzyi na utrapienie ludu Twego i wyprowadź go znowu po raz drugi ze służebnictwa ciału i pożądliwościom iego, z ciemności kłamstwa na światłość prawdy, z niewoli grzechu na wolność synów bożych w świętości (5). Zmiłuy się nad nami Panie, skróć te dni smutku i żałoby dla wybranych Twoich (6), bośmy słudzy Twoi. A Tyś Pan, Bóg i Oyciec nasz na wieki wieków Amen.

---

(1) 4 Ezdr. 8, 6. (2) 2 Tess. 2, 13. (3) Kolos. 1, 9. (4) Marek 10, 18. (5) 3 Moy. 19, 2. (6) Mat. 24, 24.

PSALMY
o Imieniu Boga w miłości.

Psalm 1szy.

1. Oycze Panie nieba i ziemi! „w Tobie umiłowałem słowo Twoie prawdę (1), a w niey poznałem Ciebie Pana Boga i zbawiciela moiego, „bo mię pociągnął ku Tobie Oyciec niebieski miłością „sprawiedliwości wieczney, iżbyś mię wskrzesił Panie „w dzień ostateczny“ (2).

2. Teraz „wielbić będę w Bogu słowo Jego. I Boga wysławiać będę ze słowa Jego“(3). Albowiem poznałem przez wiarę w światłość że wszystkie drogi Twoie są prawda, a wszystkie przykazania Twoie są Sprawiedliwość (4). A miłosierdzie Twoie trwa na wieki (5).

3. Dla tego duchem miłości twoiey pragnę napełnić ziemię, niebiosa i wszystkie światy, aby wszystko co żyje miłowało imię Twoie Sprawiedliwość wieczną! i zakon Twóy, prawdę (6).

4. Pragnę przyprowadzić wszystkie dusze spragnione do „opoki duchowey“ z której płyną wody żywe, one prawdy żywotne daiące żywot wieczny tym, którzy przyięli świadectwo ducha Swiętego i uwierzyli że duch Pański iest prawda (7). Że ten duch iest Bóg prawdziwy objawiony w Panu (8).

5. Że gdziekolwiek on duch Pański się obiawi tam iest i wolność Świętych(9), bo żaden źle czynić niechce, iż miłuje imię Twoie Sprawiedliwość a wielbi słowo Twoie prawdę i wierzy że ona iest światłością żywota, wszelkiego człowieka dobrey woli.

---

(1) Jan 17. 17. (2) Jan 6. 44. (3) Ps. 56, 5. 11. (4) Ps. 119, 172. (5) Psalm 136. (6) Ps. 119, 142. (7) 1 Jan 5, 6. (8) 1 Jan 5, 20. (9) 2 Kor. 3, 17.

6. O dayże nam Panie tę wiarę żywą w Prawdę, którą zaleciłeś uczniom swoim mówiąc: „Mieycie wiarę bożą“ (1), napóy nią serca nasze, a od inney wiary zachoway nas na wieki.

7. „Aby wszyscy pili tenże napóy duchowy ze skały duchowey wiernych Tobie Oyców naszych“ (2). Aby napojeni ze słowa wiecznego z Chrystusa Twoiego czynili wolę Twoię i wielbili imię Twe w „Miłości“ sprawiedliwey (3).

8. Teraz Panie oczyść usta moje i napełniy duchem świętym serce sługi Twego, aby pieśń moia była iako Syońska a wdzięcznieyszą nad wszystkie pieśni tego świata. Aby była nową pieśnią barankową (4) godną imienia Twoiego toiest: pieśnią prawdy wieczney na chwałę Sprawiedliwości Twoiey miłosierney.

9. Bo serce moie rozmiłowało się w mądrości słowa Twoiego miłością wieczną dla Prawdy Twoiey umiłowałem Cię. Jakoś Ty umiłował lud swóy „miłością wieczną“ dla wiary iego szczerej toiest: Abrahamowey w słowo Twoie (5). I nigdy go nieopuścisz ale będziesz pokazował miłosierdzie swoie nad nim „iakoś mu to obiawił przez proroka swego Jeremijasza“ (6).

Psalm 2gi.

1. O dziwney piękności iest słowo Twoie prawda, komu Ty rzekłeś Effata! „otworz się!“ (7) toiest: kto usłyszał ią sercem a wyrozumiał czynem świętym, ten szuka iey w Jezusie Chrystusie ukrzy-

---

(1) Mar. 11, 22. (2) 1 Kor. 10, 4. (3) 1 Jan 4, 8. (4) Obj. 14, 1. 5. (5) Rzym. 4, 16. (6) Jerem 31, 3. (7) Mar. 7, 34.

żowanym (1), to iest: szuka „ducha prawdy“ i ofiary z Siebie dla Sprawiedliwości wieczney, aby przez pośrednictwo słowa Twoiego żył w Tobie a Ty w nim iako Ty żyiesz w Oycu (2).

2. Natenczas to słowo żywota droższe iest mu nad skarby świata. On ie wszystkie rzuci i póydzie za niem. Droższe nad życie bo i to odda. Albowiem przez wiarę w światłość znalazł w niem żywot nowy przynoszący owoce Sprawiedliwości wieczney, świętości, pokoju, wolności prawdziwey, i chwały bożey.

3. Ono mu iest mądrością od Boga, sprawiedliwością, poświęceniem i odkupieniem (3), i tym wszystkim którzy dla wiary w Swiatłość odstępuią od złego, a dla miłości prawdy brzydzą się kłamstwem.

4. A gdy umiłowałem Cię w duchu prawdy nadewszystko Panie i Boże móy! wtedy dopiero poznałem, że wszystkie przymioty i doskonałości Twoie są prawdami wiecznymi. A kto ie miłuie, ten szuka Cię w sercu swoiem i dasz mu się znaleść, i pokruszysz kaydany iego (4), bo uczynił pierwéy w niém niebo na przyięcie Twoie, a pożądliwości swe cielesne precz wygnał i ukrzyżował.

5. Następnie dałeś mi poznać, że słowo Twoie wyszło z miłości. A miłość Twoia iest prawdą wieczną, początkiem i warunkiem wszelkiey Sprawiedliwości, abym to wyrozumiał sercem że Sprawiedliwości bez miłości domierzyć niepodobna, również iak i bez poznania prawdy.

6. Aprzeto oczyściwszy nas słowem swoiem (5), i umiłowawszy w prawdzie „uświęciłeś nas w prawdzie“ (6).

---

(1) 1 Korynt. 2, 2. (2) Jan 14, 17. 20. (3) 1 Kor. 1, 30. (4) Jerem. 29, 13. 14. (5) Jan 15, 3. (6) Jan 17, 17.

7. I my też ieden drugiego miłujemy w prawdzie (1), tak iakoś nam dał rozkazanie (2). Albowiem miłujemy Ciebie w nich, a ich w Tobie, a Ciebie w Oycu, iako słowo boże (3) a Oyca w Tobie iako Sprawiedliwość wieczną Jehowy (4), „abyśmy byli jedno w Oycu iako i Ty Panie jedno“ (5) Sprawiedliwi!

8. I dałeś nam poznać że Ty iesteś miłością i początkiem niebieskiey miłości Panie Boże nasz! „boś nas pierwszy umiłował i wydał syna swego za grzechy nasze“ (6), aby On nam pokazał drogę do chwały Twoiey przez ofiarę z Siebie (7), pomnąc na Abrahama sługę Twego, który Ci też poświęcił Syna swego, przez wiarę szczerą w słowo Twoie i stał się Oycem wielu narodów z wiary (8).

9. Dlatego Ty Panie jesteś żywym obrazem niebieskiey miłości Oyca, bo żadne uczucie drogą krzyża niechodzi, żadne nie iest zdolne do tak wielkiej dobrowolney ofiary z siebie, tylko miłość niebieska i wiara Abrahamowa w prawdę!

10. Bądź więc naszym wzorem, wodzem i nauczycielem jedynym (9), w miłości niebieskiey, w Świętości (10), w Sprawiedliwości miłosierney (11), w posłuszeństwie prawdzie, abyśmy czynili wolą Oyca niebieskiego rosnąc we wszystkich doskonałościach odtąd aż na wieki Amen.

Psalm 3ci.

1. O! Ty baranku boży bez winy, Ty święty Jezu, który czytaiąc proroki a widząc drogę męczeńską

---

(1) 3 Jan 1, 5. (2) Jan 15, 17. (3) Ps. 56, 5. 11. (4) Jerem. 23, 6. (5) Jan 17, 21. 23. (6) 1 Jan 4. 10. (7) Jan 10, 17. 18. (8) Rzym. 4, 16. 17. (9) Mat. 23, 10. (10) 1 Piotr 1, 15. (11) Jan 8, 7.

przygotowaną dla Chrystusa i zapieczętowaną śmiercią okropną (aby żaden zwodziciel po niey iść nie mógł i ludu Twego niezgubił), pierwszy z ludzi naysprawiedliwszych rzekłeś: „Jam iest ta ofiara ubłagalna! „Idę Oycze abym pełnił wolę Twoię, bo to o mnie „w księgach iest napisano“ (1).

2. „Niechciałeś Oycze ofiary i obiaty, ani krwi wo„łów i kozłów, aleś mi ciało sposobił, a przeto rze„kłem: idę i niosę Ci krew własną w ofierze (za „nasienie Abrahamowe)“ (2).

3. Dla tey miłości i posłuszeństwa (3), Ciebie to Jezu „uczynił Bóg Panem i Chrystusem“ (4). A w duchu świętym iako słowo boże Bogiem (5).

4. A przeto do Ciebie stała się boża mowa: „Sto„lica Twoia o Boże! na wieki wieków; laska spra„wiedliwości iest laska Królestwa Twego“.

„Umiłowałeś Sprawiedliwość a nienawidziałeś nie„prawości, przetoż pomazał Cię o Boże Bóg Twóy, „oleykiem wesela nad uczestniki Twoie“ (6).

5. „I położył ducha swoiego na Tobie (7). „I darował Ci Imię wyższe nad wszelkie Imię. Iżby „na imię Twoie Jezu wszelkie kolano klękało tych, „którzy są w niebiesiech i tych którzy są na ziemi „i tych którzy są pod ziemią“.

6. „Aby wszelki ięzyk wyznawał żeś Ty iest Pa„nem ku chwale Boga Oyca“ (8). A przeto prowadź nas umiłowany wodzu nasz do chwały Oyca Twoiego, którzy zaparłszy się świata i ciała,

---

(1) Psalm 40, 8. (2) Izay. 29, 22. (3) Filip. 2, 8. (4) Dzieje 2, 36. (5) Jan 1, 1. (6) Psalm 45, 7. 8. (7) Mat. 12, 18. Izay. 11, 1. 5. (8) Filip. 2, 9—11.

cierpiemy dla imienia Twego, a choć zdaleka w ostatnich szeregach za Tobą ciągniemy padaiąc i powstaiąc, niesiemy godło zbawienia.

7. „I ze łzami rozsiewamy drogie nasienie Twoie, abyśmy też żąć mogli ze śpiewaniem, a snopy znosili z radością“ (1).

8. Obeyrzyi się na nas miły wodzu i nauczycielu nasz, pomnóż wiarę naszą w światłość, i day nam zakon Twóy ofiary z Siebie do wnętrzności naszych, abyśmy się nigdy nie zaparli Imienia Twoiego, bo małą mamy moc (2).

9. A choć omdlewamy i upadamy na siłach wszakże nietracimy nadziei, bo im słabsi iesteśmy, tem bliżsi ratunku Twoiego, albowiem wiemy że „moc Twoia „w słabości doskonalszą się stawa“ (3), a miłosierdzie Twe nie odstępuie od tych co miłuią Imię Twoie (4). Ty zwyciężyłeś śmierć i piekło, bo starłeś głowę węża egoizmu zwierzęcego, a przez ofiarę samego siebie dla sprawiedliwości bożey, zadałeś mu cios śmiertelny (5).

10. Iżby obietnica uczyniona Abrahamowi i nasieniu iego z ducha, w Tobie i przez Ciebie dokonaną była. Bądź błogosławiony na wieki Adamie niebieski, dobroczyńco rodzaiu ludzkiego i zbawicielu nasz! —

11. Tyś niemówił iako ziemski Adam. Potrzeba mi żyć dla was, a przeto opatrzcie wszystkie potrzeby moie, brońcie mię i czciycie mię, aby osoba moia miała bezpieczeństwo, powagę, a znalazła wiarę i cześć u świata.

---

(1) Ps. 126, 5. 6. (2) Obj. 3, 8. (3) 2 Kor. 12, 9. (4) Psalm 119. (5) 1 Moy. 3, 15.

12. O nie! Ty rzekłeś przeciwnie: „potrzeba aby Syn człowieczy wiele ucierpiał od starszych i od przednieyszych kapłanów i od doktorów i był zabił a trzeciego dnia zmartwychwstał" (1). Dla tego rzekłeś: „Aleć ia wam prawdę powiadam, pożyteczno wam abym umarł dla was, bo ieśli nieodeydę nieprzyidzie do was obrońca (pocieszyciel) duch prawdy, a gdy odeydę poszlę go do was" (2).

13. I spełniłeś wiernie obietnicę Twoią Panie, widzimy to z dziejów apostolskich (3), że nie człowiek ale duch prawdy rządzi kościołem bożym, widzimy z Obiawienia Świętego Jana, że nie człowiek przyszłe rzeczy obiawia ale duch Twóy. Atoli nie każdy ma ucho ku słuchaniu co on duch prawdy do Siedmiu kościołów mówi (4), ieno ten, który „nie ze krwi, ani z woli ciała, ale z Boga się narodził" (5). Cielesni zaś słuchaią co osoby i interes ich osobisty mówi. Pokazałeś to iawnie, że osoby swey niecenisz, bo Piotrowi uniesionemu gorliwością o Osobę Twą rzekłeś: „Schoway miecz do pochwy... Jakoż się tedy wypełnią pisma, iż się tak musi stać" (6).

14. Dla tey mowy nadzwyczayney bo duchowey cielesni kapłani i faryzeusze Ciebie nierozumieli i dziś wielu Cię nierozumie, bo mowa tego rodzaiu sprzeciwia się cielesnemu rozumowi, w który uwierzyli i nim się rządzą.

15. Atoli właśnie dla tey mowy, dobroduszni prostaczkowie, słudzy kapłańscy, wysłani aby Cię poymali, przeięci uwielbieniem, nieśmieli na Cię targnąć się ręką. Bo poznali w Tobie baranka bożego zbawiciela świata i rzekli do kapłanów: „Nigdy tak człowiek niemówił iako ten człowiek" (7).

(1) Mat. 16, 21. (2) Jan 16, 7. 13. (3) Dzieje 9, 5—6. i 15. Dzieje 10, 44. Dzieje 11, 12. 15. Dzieje 16, 7. Dzieje 22, 10—18. &. (4) Objaw. 2, 7. &. (5) Jan 1, 13. (6) Mat. 26, 52. 54. (7) Jan 6, 46.

Bezwątpienia! i po dziś dzień żaden człowiek tak nie mówi ieno ten „który się narodził z Boga“(1), bo iest podobny Synowi bożemu, „On uyrzy Go tak iako iest“ (2) i uyrzy oblicze Boga „w Sprawiedliwości i nasycony będzie obrazem obliczności Jego“ (3), boś Go uczynił Panie godnym tego.

16. Któż te słowa wyrzec może w duchu prawdy okrom Ciebie baranku boży? „Weźcie ciało moie a iedzcie“, bo prawda którą wam przyniosłem od Oyca, ciałem moiem iest opłacona, które wydałem za żywot świata (4).

17. „Weźcie krew moią i piycie“, bo ią wylałem „za wiarę bożą“ (5) w Światłość prawdziwą (6), aby obietnica nowego przymierza (7) „ducha żywota“ (8) we krwi moiey przezemnie w was dokonaną była—zaiste!
Kto pożywa prawdę moią (ciało), ten mieszka we mnie a ia w nim.—„A kto piie krew moią (nowy zakon ducha żywota) śmierci nieogląda na wieki, bo ia go wskrzeszę w dzień ostateczny“ (9).

18. Synu boży! mowę Twą słyszemy i ducha iey rozumiemy sercem, bo iesteśmy owce pastwiska Twego (10). Ale Ty wiesz Panie, że mdłość nasza i nędza iest wielka.—Niemożemy zdążyć za Tobą, wszakże nieodeydziemy od Ciebie nigdy! ani opuścimy Cię, „bo słowa żywota wiecznego masz“ (11).

19. Tylko nas zachoway od godziny pokuszenia, która iuż przyszła na wszystek świat, aby doświadczyła mieszkaiących na ziemi (12).

20. Ach podnoś nas Panie gdy padamy, trzymay nas gdy się pochylamy, i słabieiemy, przymnoż nam

(1) Jan 1, 13 (2) 1 Jan 3, 2. (3) Ps. 17, 15. (4) Jan 6, 51. (5 Marek 11, 22. (6 Jan 1, 9. (7) Jerem. 31, 31—34. (8) Rzym 8, 2. (9 Jan 6, 54. (10) Jan 10, 4. (11) Jan 6, 68. (12) Objaw. 3, 10.

wiary w prawdę Twoią (1) gdy iesteśmy w upaleniu uczęstnikami ucisków Twoich.

21. Szukay nas gdy zbłądzimy, a znalazłszy weź na ramiona swe i przynieś do owczarni Twey, „boś Ty iest pasterz dobry", Tyś położył duszę swą za owce swoie (2).

22. Tyś nas odkupił krwią własną, abyśmy „oczyszczeni słowem Twoiem" (3) byli godni służyć Bogu żywiącemu po wszystkie dni (4).

23. Niechże łaska Twoia niebędzie przy nas daremną. Dokończ zaczętego dzieła i pokonay w nas Adama ziemskiego, bośmy Twoi a Tyś nasz Pan na wieki. W Tobie niech się rozweseli serce nasze „bo w imieniu Twoiem ufamy, a polegamy na Bogu naszym", Amen (5).

Psalm 4ty.

1. O Ty iedyny z tęsknotą oczekiwany wodzu nasz i Zakonodawco duchowy taiemniczy Schilo! któremu ma bydź oddane posłuszeństwo narodów (6).

„A wszystkie ludy maią słuchać głosu Twoiego" (7) któż Cię pierwszy szukał w duchu prawdy, na łonie przedwieczney miłości Oyca? (8) któż Cię znalazł w duchu świętym słowa bożego a poznał w sprawiedliwości wieczney toiest: w Imieniu Twoiem? (9). „Ażali nie ten kogoś Ty pierwszy umiłował" (10), komuś Ty się sam obiawił (11), miłością ducha, kogoś Ty sam oczyścił z błota grzechów, kogoś Ty sam oświecił Światłością żyiących (12), aby chodził w Sprawiedliwości Oyca i czynił wolę Jego? Cóż może sobie sam wziąść człowiek, ieśliby mu niebyło dano z Nieba? (13).

---

(1) Łuk. 17, 5. (2) Jan 10, 11. (3) Jan 15, 3. (4) Żyd. 9, 14. (5) Izay. 50—10. (6) 1 Moy. 49, 10. (7) Jan 10, 16. (8) Jan 1, 18. (9) Jerem. 23. 6. (10) 1 Jan 4, 10. (11) 1 Piotr 1, 11. (12) Hiob. 33, 30. (13) Jan 3, 27.

2. Duchu prawdy nieoddzielny od ducha ofiary! którego świat cielesny przyiąć niemoże, bo Cię niewidzi (oczyma ciała), ani Cię zna (1). Lecz nam dałeś się poznać przez łaskę Twoią, dawszy nam wiarę w Świętość gdyś wyprostował nogi nasze na drogę pokoiu i poświęciłeś nas w prawdzie (2).

3. Teraz dopiero poznaliśmy, że miłość Twoia nie iest ziemska, ani podobna do niey, bo nie iest cielesna, ani interessowna, ani osobista,—ale duchowa, niebieska!

4. Dlatego wszelką inną miłość naywyższą iako występną sądzić będzie (3) i potępi ią sądem wszetecznic (4). Albowiem naywyższa Tobie się należy. A gdy przyidzie na sąd w Synu człowieczym, (5).

5. Natenczas wielki strach padnie na ludzie, którzy dawszy zwieść mamonie (6) przeniewierzyli się prawdzie dla bałwanów swoich i przewodzili sprawiedliwość swoią zwierzęcą, bo umiłowali interessa swoie ziemskie nadewszystko, i ciała swe, dla których wywrócili prawdę.

6. Ona to niebieska miłość w Panu rzeknie im: Zaprawdę mówię Jam iest miłością ale nie ziemską, bom od Oyca wyszła i do Niego wracam (7) z tymi które On mi dał, albowiem byli Jego i mowę moię zachowali (8).

7. Jam iest miłością, ale nie złota, tylko Boga i tych co wolę Jego czynią (9).

8. Jam iest miłością tylko nie ceremoniy, ale

---

(1) Jan 14, 17. (2) Jan 17, 19. (3) 1 Kor. 2, 15. (4) Objaw. 17, 1. (5) Jan 5, 27. (6) 5 Moy. 30, 15—20. (7) Jan 16, 28. (8) Jan 17, 6. (9) Mat. 12, 50.

owoców Sprawiedliwości (1). Nie obłudy ale ducha szczerego i skruszonego, „bo miłosierdzie i prawda uprzedzaią oblicze moie“ (2).

9. Jam iest miłością wszakże nie osobistą ale duchową, bo niemam względu na żadne Osoby (3) ale na ducha bożego w tych, co umiłowali imię Jego (4).

10. Albowiem przynoszą ofiary Sprawiedliwości (5) „z chuci swoich i z interesów swoich i z ciał swoich, a czynią przyiemną Bogu i rozumną służbę swoię“ (6).

11. A przeto iam iest miłością, ale nie świata, ani tego co na świecie iest. A kto „miłuie świat w tym niema miłości Oycowskiey“ (7) ani też moiey.

12. Kto wierzy w prawdę a czyni ią, ten ci iest wierny i umiłowany sługa móy. Albowiem chodzi w sprawiedliwości moiey „a mówi prawdę w sercu swoiem“ (8).

13. „Który się zyskiem niesprawiedliwym brzydzi, który otrząsa ręce aby darów niebrał, który zatula uszy aby nie słyszał o rozlaniu krwi, i zamyka oczy aby niepatrzył na zło“ (9).

14. Który się strzeże kwasu (nauki) faryzeuszów i saduceuszów toiest obłudności i wiary w ciało (10).

15. Który się nieprzybliża do drzewa wiadomości złego i dobrego, bo miłość moia i wiara w prawdę go niedopuszcza, ale tylko je z dobrego iż złem się brzydzi dusza iego.

---

(1) Filip. 1, 11. (2) Ps. 89, 15. (3) Dzieje 10, 34. (4) Izay. 56, 5. 6. (5) Psalm 4, 6. (6) Rzym 12, 1. (7) 1 Jan 2, 15. (8) Ps. 15, 2. (9) Izay. 33, 15. (10) Mat. 16, 11. 12. Łuk. 12, 1. Dzieje 23, 8.

17. Który niekrzyżuie ducha zakonu prawdy i nienaciąga słów moich do swego nędznego interesu „ale drzy na słowo moie i iest skruszonego ducha“ (1).

18. „Który niewyprowadza Imienia mego ludowi „memu z pamięci dla Baala marzeniami swoimi“ (2). Albowiem wie że Imię moie „wielkie i straszne, bo święte iest“ (3).

19. „Który idzie za mną w odrodzeniu“ przez ten świat (4) dzieląc koleie moie toiest: niosąc krzyż prawdy. A wstecz się „nie ogląda iako żona Lotowa na Sodomę“ (5). Ani bierze co z pozasiebie iako Achan „który ukradł z przeklętego miasta Jericho piękny płaszcz babiloński † dwieście syklów srebra * i sceptrum berło złote ∴ a przez to cały obóz Izraelski o przeklęstwo przyprawił“ (6).

(† godło pychy. * godło łakomstwa ∴ godło panowania).

20. Ale mąż we wszystkiem wierny i sprawiedliwy iest mi więcey niż sługą bo przyiacielem, Ten ci iest który mię zna. Tego umiłowałem miłością wieczną, tego odkupiłem i tego wybawię. Albowiem on poznał Imię moie w prawdzie (7), „i czyni to co prawda mu rozkazuie“ (8).

Psalm 5ty.

1. O iakże nas wielkim skarbem udarowałeś Panie i Boże nasz iż dałeś nam prawo miłowania Ciebie, czego odmówiłeś wszelkiemu ciału które się rusza na ziemi.

2. Dla tego wszelkie bydło nie zna Ciebie bo miłować nie może, ani wie o Imieniu Twoiem, ani

---

(1) Izay. 66, 2. (2) Jerem. 23, 27. (3) Ps 99. 3. &. (4) Mat. 19, 28. (5) Łuk. 17, 32. (6) Jozue 6, 18. 19. Jozue 7, 21—25. Ps. Ps 91, 14. (8) Jan 15, 14. 15.

posłuszne iest duchowi Twemu, ani Cię szuka w chwale Twoiey, ani Cię chwali w duchu świętym i w prawdzie Twoiey.

3. Bo będąc z ziemi rządzi się interesem ziemskim, który co dzień iest zmienny, dla tego ani wie co czyni, ani wie co mówi, ani wie czego chce, bo iest ciałem.

4. Z tą łaską miłości, wszystko nam dałeś i wzbogaciłeś nas, gdyż dałeś nam prawo do Synowstwa Twego.

5. Atoli niebezwarunkowie tylko wtedy, ieśli przyimiemy posłane słowo żywota i uwierzymy w Imię Twoie, a duchem prawdy rządzić się będziemy (1).

6. Jeżeli w skutek wiary żywey Abrahamowey (2), czyniąc wolę Twoię będziemy przez nią uświęceni (3), i staniemy się ludźmi dobrey woli.

7. Albowiem poznaliśmy to z ducha zakonu Twego, że bezwarunkowie i bezwzględnie nic nie czynisz ani obiecuiesz bo „Sprawiedliwość i sąd są gruntem stolicy Twoiey“ (4). A prawda pierwszy głos ma w radzie Twoiey.

8. Z tey to łaski darowaney nam miłości ducha Twoiego, poznaliśmy słowo Twoie w głosie syna, a imię Twoie w duchu Jego, toiest „Sprawiedliwość naszą“ (5) w Panu.

9. I zrozumieliśmy to sercem że gdzie iest chwała Twoia prawdziwa tam są i prawdziwy chwalcy (6), czyli lud Twóy „który zna Imię Twoie (7) prawdę“.

---

(1) Galat. 5, 18. 25. (2) Rzym. 4, 16. (3) Żyd. 10, 10. (4) Ps. 89, 15. (5) Jerem. 23. 6. (6) Jan 4, 23. (7) Izay. 52, 6.

10. Tam iest prawdziwa wolność Świętych. Bo On duch Pański (1), który wypędza bydło z kościoła a stoły handlarzy wywraca (2) „w iedność ducha swoiego łączy ie“ (3).

11. Ten ci iest Melchisedech, król Sprawiedliwości (bezinteresowney), ten iest król Salem, król pokoju (Świętych), „który drogę nam poświęcił nową żywą przez zasłonę, toiest przez ciało swoie“ (4).

12. On samego siebie za nas ofiarował Bogu aby oczyścił sumienia nasze od „martwych uczynków“ formalizmu kościelnego czyli Sprawiedliwości zewnętrzney, „aby uczynił nas sposobnymi ku służeniu Bogu żywiącemu na wieki“ (5) przez „zakon ducha żywota“ (6) we krwi swoiey.

13. Ten to iest baranek „który zmazał krwią „swoią cyrograf nam przeciwny w ustawach le„żący, przybiwszy go do krzyża“ (7), który odkupiwszy nas uczynił Bogu naszemu królami i kapłanami. On zwyciężył węża egoizmu i pychy przez ofiarę samego siebie. A przez ducha swoiego pojednał nas z Bogiem (8).

14. A przeto Tobie Boże i barankowi chwała i uwielbienie i miłość nasza wieczna „od wszelkiego „pokolenia i języka i ludu i narodu. Bo on godzien „iest wziąść moc i bóstwo i mądrość i siłę i cześć, „i chwałę i błogosławieństwo“ (9).

15. Ach! czegoż ieszcze trwoży się dusza moia, chociaż ufam w odkupienie Twoie? czegoż się lękam choć serce moie miłuie Cię i wie że iesteś Miłością!

---

(1) 2 Kor. 3, 17. (2) Jan 2—15. (3) 1 Kor. 6, 17. (4) Żyd. 10, 20. (5) Żyd. 9, 11. 14. (6) Rzym. 8—2. (7) Kolos 2, 14. (8) 3 Moy. 17, 11. (9) Obj. 5, 12.

16. Tak Panie! mocno w to wierzę że iesteś miłością. Lecz wiara w prawdę, ta to wiara boża dodaie głosem taiemnym dla Swiata „ale Sprawiedliwą!“

17. O! ktoż nie zadrzy na to wielkie słowo skoro wie że Sprawiedliwość Twoia poprzedza miłość i wszelkie łaski, bo złem się brzydzisz a „nieprawości i znać nie chcesz“ (1). Wiem ci Panie żeś iest dobry, ale dla tych, „którzy są czystego serca“ (2).

18. Wiara boża mi mówi że iesteś świętym „ale w Sprawiedliwości“ (3). Że iesteś miłosierny wszakże wedle sprawiedliwości. Albowiem nie samoluby, ale miłosierni miłosierdzia bożego dostąpią (4), mówi prawda Twoia Pan nasz. A samolubów na „Ogień wieczny wskazuiesz“ (5), któż będzie zbawion gdy niemal każdy myśli o sobie?

19. Któż iest sprawiedliwy wedle Boga? Któż iest miłosierny wedle Pana? Któż może sam przez siebie cośkolwiek dobrego uczynić? albo rzec: Otom ja!

20. Dla tego trwożę się ustawicznie, we dnie i w nocy czuwam nad ciałem i nad rozumem moim, które mię często zdradzaią i opłakuię grzechy i bezbożności żywota mego.

21. Wspominam sobie na cierpliwość Twoią i na dziwne miłosierdzie iakiego doznawałem od dzieciństwa mego. I nieprzestaię Cię błagać Boże zgładź wszystkie grzechy moie a niecofay miłosierdzia swego odemnie, który miłuję Imię Twoie Sprawiedliwość (6) i lękam się obrazić Ciebie (7).

---

(1) Łuk. 13. 27. (2) Ps. 73, 1. (3) Izay. 5, 16. (4) Mat. 5, 7. (5) Mat. 25. 41 &. (6) Psalm 119, 132. (7) Łuk. 1, 50.

22. Bo ieśli zechcesz upatrować nieprawości Panie, któż się ostoi przed sądem Twoim? (1). Albowiem gdzież są ci błogosławieni, ci sprawiedliwi, ci święci, ci miłosierni, i którzy są czystego serca? Przed oczyma Twemi okrom sprawiedliwego Jezusa Chrystusa Pana naszego? (2).

23. Któż może stanąć przed obliczem Twoim a położywszy duszę swoię na wieczność, rzeknie: Oto iam iest Święty, iam iest Sprawiedliwy w duchu sprawiedliwości wieczney i nieomylny!

24. Jam nigdy nieskłamał, nikogom nie skrzywdził, dopełniłem wszystkie rozkazania i ustawy Twoie, a nie zerwałem nigdy przymierza Twego.

25. Żaden człowiek ani też Anioł wyrzec tego nie śmie jeno bezbożni, lecz samby siebie potępił a prawda Twoia zadałaby mu fałsz i głębieyby upadł niż wszyscy grzesznicy!

26. „Albowiem niemasz nikogo sprawiedliwego, niemasz rozumieiącego, niemasz szukaiącego Boga.“ Niemasz ktoby czynił dobrze, niemasz aż do iednego, woła Dawid sługa Twóy (3).

27. A ieśli bym nawet był i sprawiedliwym, kogoż niezatrwożą słowa Twe wyrzeczone przez proroka Ezechiela: „Sprawiedliwość sprawiedliwego nie wybawi go „w dzień przestępstwa iego... A żadna sprawiedliwość iego nie przyidzie na pamięć, ale dla téy „nieprawości którą uczynił umrze“ (4). Ach Panie! któryż Sprawiedliwy nieupadnie, droga iest ślizga, słabość wielka a pokus moc!

Któż się ostoi przed Tobą Panie!

---

(1) Ps. 130, 3. (2) Jan 8, 46. (3) Ps. 14, 1. 4. (4) Ezech. 33, 12. 13.

28. Dokądże ia nędzny kroki moie zwrócę, kogoż mam szukać ieśli nie Ciebie Boże Odkupicielu móy? Do twego miłosierdzia uciekam się z ufnością, prawicą Boga moiego—któż mię oczyści z nieprawości moich, kto rany moie uleczy i w szaty białe obleczc?

29. Tylko przez „łaskę i prawdę" Syna Twoiego (1), przez pośrednictwo krwi Jezusa Chrystusa wracam na łono Twoie Oycze móy niebieski i padam przed Tobą na twarz żebrząc miłosierdzia Twego.

30. Ty który z błota wyprowadzasz wonne lilije i przyodziewasz ie w szaty ozdobne iakich i Salomon niemiał w chwale swoiey, ze łzami błagam Cię wyprowadź duszę moią z błota cielesności, wywiedź ią z cienia śmierci na światłość prawdy, i przyodziey ią w białe szaty Sprawiedliwości wieczney dla uwielbienia imienia Twoiego z braćmi moimi w miłości.

31. Jakiż to głos pociechy słyszy serce moie! „Oto „nie drzemie ani śpi ten, który strzeże Izraela—Pan „iest stróżem Twoim—Pan iest cieniem Twoim po „prawey ręce Twey.... On strzeże duszy Twoiey od „wszystkiego złego—On strzeże wyiścia i weyścia „Twego odtąd aż na wieki" (2) Padam na twarz przed obliczem Twoim Panie, i dzięki Ci składam za tę pociechę. Ale oraz błagam Cię o Miłości wieczna, nie wchodź w sąd z miłością moią, bo już mię nigdy nie uyrzysz.

32. Prochem iestem Panie móy ale Twoim i w tem iest cała chluba moia, nicością iestem ale Twoią, a Ty Panie Bogiem moim, i w tem iest cała nadzieia i pociecha moia.

---

(1) Jan 1, 17. (2) Ps 121, 4. 8.

33. Ty co z nicości tworzysz światy i wyprowadzasz sługi swe sprawiedliwe anioły! Oycze duchów sprawiedliwych i doskonałych spraw to, aby krew ofiary niewinney baranka, krew nowego przymierza toiest: duch Pana naszego Jezusa Chrystusa oczyścił sumienie nasze duchem Swiętym od martwych uczynków zabiiaiącego sumienie formalizmu, i od Sprawiedliwości zewnętrzney kwasu faryzeuszów i saduceuszów (1).

34. Abyśmy służyli Tobie Bogu żywiącemu na wieki (2), w nowości ducha toiest „w Sprawiedliwości i świętości prawdy" (3). A przyjęli królestwo Twoie szczerze iako dzieciątka posłuszne duchowi prawdy z miłością, wiarą i dobrą wolą (4), nie zaś iako obłudnicy usprawiedliwiaiący się w literze, lub w ceremoniy.

35. Błagamy Cię [Oycze nasz, niech nas duch Syna Twego usprawiedliwi przed Tobą „iżbyśmy nieprzychodzili na Sąd ale przeszli z śmierci do żywota" (5), przeto iż spełniliśmy wolę Twoię i uwierzyliśmy w sprawiedliwego Syna Twego (6) tak iako pismo mówi (7) a idziemy za Nim z zaparciem się nas samych i wszystkich interesów naszych dla prawdy Jego daiącey żywot.

36. I pożywaliśmy naukę (8) którą ciałem swoiem opłacił i napawaliśmy się „Wiarą Jego" (9) którą krwią swoią okupił, i okazywaliśmy miłosierdzie nad cierpiącymi a we łzach pokuty i żalu obmywamy szaty nasze.

37. Dayże to zrozumieć Panie wiernemu ludowi Twoiemu „że żadna forma zewnętrzna czyli uczynki

---

(1) Dzieje 23, 8. (2) Żyd. 9, 14. (3) Efez. 4, 24. (4) Łuk. 18, 17. (5) Jan 5, 24. (6) Jan 6, 40. (7) Jan 7, 38. (8) Jan 7, 35. (9) Rzym. 3, 22. Objaw. 14, 12.

martwe, żaden symbol, ani dogmat, ani taiemnica, ani żadna ciemność nie oświeca, nie oczyszcza i nieusprawiedliwia duszy człowieka, ale tylko duch Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego toiest duch ofiary z siebie dla prawdy" (1) i dla tych co ią miłuią.

38. Pociesz nas Panie miłosierdziem swoiem, abyśmy wyrozumieli duchowie (2) wielką wagę ofiary Syna Twego, że nie samo tylko łamanie się chlebem, ani dzielenie się winem, iest duchem ofiary nowego przymierza we krwi Jezusa Chrystusa.

39. Ale głównie także duchowe pożywanie i dzielenie się kosztownem słowem prawd żywotnych, które Pan ciałem swoiem opłacił. A wzmacnianie się winem „wiary bożey" którą Pan szacowną krwią swoią okupił, toiest właśnie co oczyszcza i usprawiedliwia przed Tobą Izraela nowego przymierza, bo przyprowadza do „poznania Boga" (3).

40. Wraź to Panie w serca nasze głęboko, abyśmy korzystaiąc ze wzoru nam pokazanego w Chrystusie odtąd ciała nasze wraz z pożądliwościami krzyżowali (4) a duchem Twoim oczyszczeni, przystąpili godnie do pożywania słowa Twoiego.

41. Uchoway nas od tey bezbożności abyśmy go niefałszowali (5) i do celów ziemskich ku usprawiedliwieniu łakomstwa i pychy naszey nie naciągali a przez to ducha Twego Ś° nie zasmucali.

42. Albowiem biada temu kto z prawd Twoich wyprowadza kłamstwa, z duchowości cielesność, z ofiary własney, ofiarę dla siebie. Ze światłości cie-

---

(1) Łuk. 14, 33. (2) Kolos. 1, 9. (3) Jerem. 31, 31. 34. (4) Galat. 5, 24. (5) 2 Kor. 2, 17.

mność, z miłości woynę, i tę usprawiedliwia zowiąc ią świętą, albo dobrą albo pożyteczną, zaiste! taki niegodnie pożywa Słowo Twoie (1) albowiem bogiem iego iest interes ziemski.

43. U kogo słowo boże niezabijay znayduie wiarę Abrahamową (2) ten prędzey sam śmierć poniesie, niżli ią zada bratu swoiemu. Po tem słowie iuż niema woyny dla tych co maią wiarę bożą czyli wiarę w Światłość (3).

44. „Bo biada tym mówi prorok, którzy nazywaią złe dobrym a dobre złem, którzy nazywaią ciemność światłością, a światłość ciemnością... (4), którzy wiarę bożą fałszuią i przerabiaią na wiarę w człowieka, albo w interes“.

45. „Ci to są co wywracaią proste drogi Pańskie i sami ie krzywią, a kto po nich chodzi ten niezna pokoiu“ (5). „Biada tym co się sobie zdadzą bydź „mądrymi, a sami u siebie rostropnymi“ (6).

46. O! niech się każdy cofnie z tey drogi bezbożney i pierwey czyni pokutę i owoce sprawiedliwości w miłosierdziu nim pożywa słowo żywota.

47. Bo kto przystępuie do stołu słowa bożego a niema w sercu miłości Boga prawdy i brata w prawdzie, lecz ma inną wszeteczną cielca złotego a podnosi oczy do bałwana interesu osobistego, i kłania mu się w duchu swoim i w kłamstwie;

48. Zaiste! temu iest kamień obrażenia położony na Syonie i sieć nań zastawiona aby się otrącił i usidlił i poymany został (7). „I aby był wrzucony

(1) 1 Kor. 11, 29. (2) Rzym. 4, 16. (3) Jan 12, 36. (4) Izay. 5, 20. (5) Izay. 59, 8. &. (6) Izay. 5, 21. (7) Izay. 8, 14—15.

w ciemności zewnętrzne gdzie iest płacz i zgrzytanie zębów“ (1).

49. Niech miłosierdzie boże i łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa strzeże duszy każdego człowieka od tego wiecznego nieszczęścia Amen.

Psalm 6ty.

1. Czyiże to głos woła na bezbożników: „odstąpcie odemnie, nieznam was zkąd iesteście wszyscy czyniciele nieprawości“ (2).

2. Zaiste! poznaię głos Twóy Panie, to woła na was miłość wieczna przez usta Jezusa Chrystusa. Miłość która się dała przybić do krzyża dla zbawienia ludzkości, ale potępia tych, którzy wyszedłszy z siebie (3) poszli drogą kaimową sprawiedliwości własney za bydlętami bo są im podobni.

3. Znowu słyszę głos miłości wołaiący: „Wy- „niydźcie z Babiloniy ludu móy abyście nie- „byli uczęstnikami plag iey, bo grzechy iey przyszły „aż do nieba. I wspomniał Pan na nieprawości iey“ (4).

4. „Przetoż wyniydźcie z pośrodku nich i „odłączcie się, a nieczystego niedotykaycie się — „a ia was przyimę. I będę wam za Oyca a wy mnie „będziecie za syny i córki mówi Pan wszechmogący“ (5).

5. Maiąc takie obietnice wielkie, niechże nie zatwardzaią serc swoich mówiąc: „Toć iest wiara Oyców naszych“. Ale niech usłyszą głos Twóy Oycze ci, którzy się tam zrodzili, a wziąwszy siłę od Pana opuszczą Babilon.

---

(1) Mat. 8, 12. (2) Łuk. 13, 27. (3) Jan 8, 44. (4) Obiaw. 18, 4. &. (5) 2 Kor. 6, 14. 18.

6. Czyiże to głos słyszę wołaiący na obłudników: „wężowie rodzaiu iaszczóreczy iakoż ucieczecie przed sądem piekła?“ (1). Jako możecie dobre rzeczy mówić gdyżeście źli (2).

7. Czemuż ieszcze pohańbiony iestem gdy mi przypominacie rozkazanie Pańskie mówiąc: „Miłuy bliźniego twego iako siebie samego“. Czyliż nie przyiaciele Boga prawdy, i ludzkości są bliźni moi? Ktoż mi to powiedział? Tego Pan móy niemówił nigdy!

8. Ale wszelki człowiek który Boga prawdy miłuiąc, uznaie winę swoię i żałuie że zło uczynił, który aczkolwiek grzesznik, ale potrzebuie moiey usługi lub ofiary z siebie. On ci iest móy bliźni, i nie odmawiam mu pomocy, ale służę onemu wedle sił moich i dzielę się z nim chlebem moim.

9. I ten iest móy bliźni który uczynił nademną miłosierdzie (3), gdym potrzebował.

10. I ten iest móy bliźni, który pokrzywdzony i pohańbiony dla prawdy nietraci wiary w sprawiedliwość i miłosierdzie boże, a ztąd znosi krzywdy cierpliwie, a sprawiedliwości własney sam sobie nie czyni, lecz na Pana oczekuie bo w Nim ufa (4), który Cię błaga za winowaycami swymi abyś ie oświecił i odpuścił im. Tenci iest móy brat i bliźni w prawdzie.

11. Wszakci i ten iest móy bliźni, który mię krzywdzi, więzi lub zabiia niesłusznie, mimo to on iest móy bliźni i brat wedle ciała iako i Kaim był Abla. A przeto odpuszczam mu

---

(1) Mat. 23, 33. (2) Mat. 12, 34. (3) Łuk. 10, 37. (4) Ps. 37, 5.

dla miłości Twoiey i pragnę zapomnieć mu wszystko zło które mi uczynił.

12. Lecz ten który Ciebie ducha prawdy nienawidzi, który sprawiedliwość Twoią wywraca a swoię stanowi. Wszelki obłudnik bezbożnik i naśmiewca z Chrystusa Twoiego, który ducha prawdy Twoiey fałszuie (1), krzyżuie i naciąga do interessu swego osobistego.

13. Który gasi światłość prawdziwą (2) a zapala fałszywą, aby przy niey mógł bezpiecznie zabiiać i kraść, gdy czyni to z wiedzą wolą i przedsięwzięciem zaiste! ten nie iest móy bliźni ani brat, bo kazałeś nam oddzielić się i wyiść od nich (3), „ażeby iawni byli synowie boży i synowie „dyabelscy“ (4).

14. Panie móy! uczyniłeś te rzeczy tak widocznemi iż żaden omylić się tu nie może. Albowiem bezbożnikowi bezbożnik iest bratem—złodzieiowi złodziey iest bratem i bliźnim, a sprawiedliwemu sprawiedliwy.— Jeden drugiego miłuie, bo w nim sam siebie usprawiedliwia.—Lecz my usprawiedliwiamy się w Tobie, bo Cię miłuiemy (5).

15. W duchu miłości Twoiey woła głos Janowy: Bracia! nie wpuszczaycie do domów waszych zwodzicielów. „Ani ich pozdrawiaycie, abyście się nie stali uczęstnikami uczynków ich złośliwych.“ A ten iest zwodziciel, który rozdziela Oyca od Syna (6).

16. Dla tego osobiste urazy, krzywdy i obelgi odpuszczam i zapominam chętnie bratu moiemu, byleby przynaymniey uznał błąd swóy i rzekł: „Żal

(1) 2 Kor. 11, 4. (2) Jan 1. 9. (3) 2 Kor. 6, 17—18. (4) 1 Jan 3, 10. (5) Jerem. 23, 6. (6) 2 Jan 7—11,

mi tego“ choćby i siedemkroć razy na dzień zgrzeszył przeciwko mnie i tyleż razy nawrócił się mówiąc „żal mi“ odpuszczam mu to (1).

17. I błagam Cię abyś i Ty mu odpuścił Oycze niebieski dla wielkiego miłosierdzia Twego i dla krwi Zbawiciela Jezusa Chrystusa Syna Twego.

A ieżeliby w skruszeniu ducha zawołał, odpuść mi bracie tę złość moią, którąm ci wyrządził i przebacz dla miłości Pana Boga Twoiego.

18. Ach bracie móy! dla miłości tego imienia któreś wyrzekł zaiste! nie ma obelgi którey bym ci nie odpuścił, ani krzywdy którey bym ci nie darował to iest: dla miłości Prawdy, Boga moiego — I przycisnąłbym cię do serca mego. Bomci i ia grzeszny oczekuię miłosierdzia od Ciebie Boga moiego. Albowiem dałeś nam moc odpuszczenia win naszych winowaycom naszym.

19. Ale splugawienie Imienia Twoiego między narody, przez zdzierstwa i okrucieństwa nie słychane, tak iż stało się nienawistnem aż na dalekich wyspach oceanu zachodniego, i na brzegach oceanu wschodniego, wystawione zostało na szyderstwo dla łakomstwa i pychy.

20. Ale „wyprowadzenie Imienia Twego „z pamięci ludowi dla Baala marzeniami swoimi (dogmatami)“ (2). Ale dobrowolne ociemnienie ludu, dla panowania nad nim iako nad bydłem na rzeź przeznaczoném (3) przez zabobon i fanatyzm... a zakrywanie przed niem światłości prawdziwey słowa bożego dla łupiestwa.

21. Zmateryalizowanie ducha wiary, sfałszo-

---

(1) Łuk. 17, 3. 4. (2) Jerem. 23. 27. (3) Zachar. 11, 4. &.

wanie Ewangeliy i ducha Chrystusowego (1). A następnie Sumienia i Sprawiedliwości, zamienienie iey na piękne formy zewnętrzne i uczynki martwe, które maią „pozor mądrości w zabobonach...“ (2)

22. Ale krew niewinna męczenników wylana na świadectwo prawdzie wołaiąca o sprawiedliwość do Boga...

23. Ale bluźnierstwo duchowi Swiętemu prawdy i Sprawiedliwości wieczney przez ubóstwienie człowieka, i wywyższenie go nad Boga iako iest przepowiedziano przez proroki (3).

24. O! tych ciężkich zbrodni ani odpuścić mogę ani mi iest wolno. Nawet modlić się za tymi nie śmiém. boś niepozwolił Panie (4).

Dług Pana nie iest długiem sługi, aby go odpuszczał i darował wedle woli swey.

25. Dla tegoż rzekłeś Panie, że grzech i bluźnierstwo przeciw synowi człowieczemu odpuszczone im będzie, ale kto by grzeszył przeciw duchowi Świętemu nie będzie mu odpuszczono na wieki (5).

26. Zaiste prędzey dostąpią odpuszczenia oni, którzy w ślepocie serca i niewiadomości, ciało syna człowieczego krzyżowali w Jezusie Chrystusie niźli ci, którzy w złości serca z zamiarem bezbożnym ducha syna bożego czyli ducha zakonu Jego krzyżuią. Gdy z interesu swego czynią interes boży, a boży za nic maią.

27. „Bo umiłowali chwałę ludzką więcey niż chwałę bożą“ (6). Nieszczęśliwi! bo „dali się zwieść“ (7) i znaydą przeklęstwo! ,ieżeli natychmiast tey

(1) 2 Kor. 2. 17. 2 Kor 4. 2. (2) Kolos. 2. 23. (3) Izay. 14, 13. 2 Thess. 2. 4. (4) 1 Jan 5. 16. 2 Kronik. 19, 2. (5) Mat. 12, 32. (6) Jan 12, 43. (7) Moy. 30, 17.

drogi bezbożney nie opuszczą i w nowego człowieka który wedle Boga stworzony iest w sprawieliwości i świętości prawdy się nieobloką" (1).

28. Ale głos miłości w sercu moiem woła z prorokiem Pańskim: „Niech opuści niepobożny drogę swoię a człowiek nieprawy myśli swoie, niech się nawróci do Pana a zmiłuie się, do Boga naszego, gdyż iest hoynym w odpuszczeniu" (2).

29. Słuchay Izraelu Bóg Twóy iest Miłość aprzeto nietrać ufności w światło i w ciepło. Niech prysną lody egoizmu. Niech przepadną wieki średniowieczney ciemnoty i teokratycznego barbarzyństwa. Wierz tylko sercem w światłość i miłość, a będziesz miał „wiarę bożą" (3), która Cę zbawi od złego bo Bóg Twóy iest duch prawdy i miłości! „On nie chce śmierci grzesznika, lecz aby się odwrócił niepobożny od drogi swoiey a żył" (4)

30. Ach! „Bóg nasz iest jedynie dobry" (5) a nie masz mu w dobroci równego ani podobnego, on ma dziwne sposoby nawrócenia i zakamieniałych. „A nie masz dlań nic niepodobnego ani trudnego".

31. Panie Boże nasz Tyś stworzył błądzącego i w błąd wprowadzaiącego, dla tego zlituiesz się nad wszystkiemi, lubo nie w iednym czasie, a oczyścisz wielu przez krew baranka nowego przymierza daiąc im ducha dobrego toiest „ducha łaski i modlitw" (6) iakoś nam to obiecał, bo i nayodporniejsze przywiodłeś aby mieszkali z nami(7).

32. Dla tego luboć trwożymy się wszyscy przed maiestatem sprawiedliwości Twoiey, przecież miłość nasza wątpić nam niedopuszcza o wielkiem miłosierdziu Twoiem.

(1) Efez. 4 24. (2) Izay. 55. 7. (3) Marek 11. 22. (4) Ezech 33, 11. (5) Marek .0, 18. (6) Zach. 12, 10. (7) Ps. 68, 19.

33. A im z większego błota wyprowadzasz nas i oczyszczasz dobrotliwy Panie, tem większą miłością ku Tobie pałamy, bo tego żadna istota nie czyni tylko Bóg ieden który iest dobry, który iest Miłość.

34. A przeto w dobroci Twoiey ufać nieprzestaniemy na wieki!
O! głębokości bogactw mądrości i świadomości bożey, woła sługa Twóy Paweł, iako są niedościgłe sądy Jego i niedościgłe drogi Jego (1)! A przeto nietraćmy nadziei lecz oczyszczaymy szaty nasze.

35. Któż iest dobry? „ażali nie ieden Bóg?" (2). Słowa te są tarczą moią i pociechą w nayględszym nawet upadku, bo pokazuią drogę wyiścia którą obrał syn marnotrawny: toiest żal szczery i pokutę przez łaskę Jezusa Chrystusa (3).

36. Ach! „Pan iest dobry dla tych którzy są czystego serca" (4). On nas oczyści krwią swoią (hyzopem) a będziemy bielsi nad śnieg (5) Iżbyśmy opowiadali Imię Twoie narodom a wielbili miłosierdzie Twoie z Aniołami na wieki.

37. Tylko day nam Boże tego ducha miłości, abyśmy głosowi prawdy Twoiey w Panu z miłości byli posłuszni, a czynili to, co sprawiedliwość Twoia wieczna nam rozkazuie (6).

38. Bo Twoie iest królestwo wieczne w prawdzie o Jehowah! Twoia moc w sprawiedliwości prawicy Twoiey. Twoia chwała w duchu Świętym słowa Twoiego a nadzieia nasza w dobroci i miłosierdziu Twoiem, na wieki wieków. Amen.

---

(1) Rzym. 11, 33 (2) Marek 10. 18. (3) Łuk. 24, 47. (4) Psalm 73, 1. (5) Psalm 51, 9. (6) 2 Moy. 23, 21.

PSALMY

o Imieniu Boga w światłości.

Psalm 1szy.

1. Po promieniu ożywiaiącym słowa Twego, z padołu płaczu wznoszę się w sferę ducha i lecę do światłości Twoiey Panie!

2. Albowiem prawda Twoia padła na serce moie i ożywiła ie, duch Twóy dobry wstąpił we mnie, i otworzyły się usta prochu dla chwały Imienia Twoiego.

3. Bo tak się upodobało przed Tobą wyprowadzić chwałę Twoię z nicości, i okazać sprawiedliwość Swoię w miłosierdziu, nad tymi, którzy są skruszonego ducha, a dla wiary w Światłość brzydzą się uczynkami ciemności i odstępuią od złego (1).

4. Nad tymi, którzy wierzą w Chrystusa „iako pismo mówi że iest duchem prawdy“ (2) i odstępuią od Baala.

5. Nad tymi „którzy drżą na słowo Twoie“ (3).

6. Nad tymi, „którzy czynią pokutę i wierzą ewangeliy“ (4).

7. Nad tymi, którzy odpuszczaią winowaycom swoim (5) i pokazuią miłosierdzie nad cierpiącymi.

8. Aby świat poznał ducha Twoiego w Panu, że miłosierdzie nad boiącemi się Ciebie (6) to sprawiedliwość Twoia.

---

(1) Psalm 37. 27. (2) Jan 7, 38. 39. (3) Izay. 66, 2. (4) Mar. 1, 15. (5) Mat. 6, 12. (6) Łuk 1, 50.

9. Że wiara w sprawiedliwego Syna Twego usprawiedliwia grzeszne i daie Żywot światu, ieśli przynosi owoce Sprawiedliwości ku chwale Twoiey (1).

10. Że Pan zastępów uświęca wierne (2) daiąc im ducha zakonu prawdy, który iest święty a z nim klucz wyrozumienia pisma ku rozwiązaniu i związaniu w tymże duchu grzechów ludzkich (3).

11. Że nakoniec Słowo Twoie Chrystus iest prawdą, żywotem, zmartwychwstaniem i światłością świata (4).

Psalm 2gi.

1. A gdy tak oświeciłeś serce moie światłością żyiących, (5) począłem widzieć nędzę moią, czynić pokutę żałowałem za grzechy moie i lękałem się Ciebie bardzo.

2. Natenczas dałeś mi znaleść tę ciasną bramkę prawdy, i wązką drogę sprawiedliwości Twoiey, (6) przez pokutę w imieniu Twoim (7) wiodącą do żywota wiecznego.

3. A inney drogi i inney bramy nieszukam, ani poznać pragnę, bo wierzę Panie że sprawiedliwość Twoia iest tylko iedna, i prawda tylko iedna, więc i droga tylko iedna, tak iako i wola Twoia w Panu iedna iest.

4. Teraz w światłości Twoiey prawdziwey oglądam światłość świata tego, i widzę ią bydź ciemnością prawdziwą bo niewydała owoców sprawiedliwości, ani żywota, ani pokoiu, ani wolności i pokazała „że głupstwem iest“ (8).

---

(1) Jan 15, 8. (2) Izay. 8. 13. (3) Jan 20, 22. (4 Jan 11, 25. Jan 8, 12. (5) Hiob. 33, 30. (6) Ps. 118, 19. (7) Łuk. 24, 47. (8) 1 Kor. 3, 19.

5. Teraz z żywota Twego czerpię żywot i mam radość w nim bo oświeciłeś i posiliłeś mię (1) i wolnym mię uczyniłeś w prawdzie Twoiey.

6. A radość moia wypełniła się w tem, iż poznałem imię Twoie w Chrystusie, które daie żywot wieczny (2). A słowo Twoie iest Bogiem moim w Panu (3).

7. I wspominam na Cię w prawdzie i sprawiedliwości (4) boś Ty iest Bóg móy w tem imieniu (5) a innych bogów nie szukam.

8. O! czemuż Cię tak długo nieznałem Panie Boże móy! bo niemiałem wiary żywey w słowo Twoie, a przeto łatwo dałem się zwieść, nieszukałem Cię ze wszystkiego serca (6), ani tam gdzieś wskazał nasieniu Jakubowemu toiest: w sprawiedliwości i prawości (7). A byłbym Cię pewno znalazł i poznał w chwale Twoiey toiest: w duchu Chrystusowym (8).

9. Lecz Cię szukałem w taiemnicy dogmatu przez ludzi ustanowionego, i znalazłem Osoby i sprawiedliwość ich osobistą i sumienie osobiste. Ale ducha Twoiego nieznalazłem, ani prawdy ani świętości. A przeto niemogłem Cię miłować nadewszystko Boże i Panie móy!

10. Ale Ty mię znałeś od dzieciństwa i poznałeś bo szukałeś mię z miłością iako dobry pasterz szuka zgubioney owcy swey.

11. I znalazłeś mię na śmieciach tego świata w głębokim dole w ciemności, umieraiącego z głodu i omdlewaiącego z pragnienia wody żywey.

---

(1) Ps. 36. 10 (2) Jan 17. 3. (3) Jan 1, 1 (4) Izay 48. 1 (5) Zachar. 8, 8. (6) Jerem 29, 13. (7) Izay. 45. 19. (8) Filip 2, 11.

12. Teraz widzę że to czem się żywiłem i napawałem codziennie, nie było pokarmem żyiących ale strawą która nienasyca, a drogo bywa opłacaną (1) bo duszą własną na wieczność.

13. Dla tego od głodu i od ciemności długo w otrętwieniu leżała dusza moia, i byłem podobien człowiekowi któremu się śni że ie, a głodny iest, że piie a dusza iego pragnie (2).

14. Z litości i dobroci Twoiey niebrzydziłeś się przyszłym sługą Twoim, ale ztąpiłeś do przepaści, i oświeciłeś ściany ciemnicy moiey w którey mieszkała nędzna dusza moia.

15. Natychmiast złoto moie poczerniało, mniemane prawdy zasadnicze niewytrzymały próby światłości Twoiey i iakoby plewy od ziarna odeszły.

16. Sieci sofizmatów rozumowych iak włókna przepalone popiołem spadły. Zabobony wiekowe iak chmury czarne pędzone wichrem znikły.

17. Obrazy myśli i uczuć i wszystkie bałwany złote, srebrne, pisane, malowane, żywe i nieżywe, realne i idealne; oparte na historyi, oparte na tradycyi, na doświadczeniu, na rozumie, na interessie, gniewne chwiejąc się pospadały z wysokości i rozsypały się w proch.

18. Bo to nie byli bogowie, ale marność nie mądrość, ale ubóstwiony zabobon i głupstwo. Nie sława ale hańba, nie bogactwo ale nędza i to nayokropniejsza, bo duchowa.

---

(1) Izay. 55, 1. &. (2) Izay. 29, 8.

19. A gdy odiąłeś te wszystkie obrzydliwości odemnie i uczyniłeś mię wolnym w prawdzie Twoiey. Gdy stworzyłeś we mnie „wszystkie rzeczy nowe“.

20. I miłość nową i wiarę nową, i oczy nowe, i rozum nowy. Natenczas poznałem bo uwierzyłem że wszystkie słowa Twoie są wierne i prawdziwe (1). Wtedy poznałem przez wiarę w prawdę żeś Ty iest Bóg światłości, Bóg mocy i pełen miłosierdzia. Bo ciemność pierzcha przed Tobą, kłamstwo Cię nienawidzi, bałwany w proch się rozsypuią, zabobon ani Cię słuchać może. A nędza Cię nieodstręcza.

21. Któż nie zawoła z prorokiem: o! błogosławiony boże prawdy (2)! Ty ieden wszechmocny czynisz cuda na ziemi, na niebie i w duszach ludzkich.

22. Przez miłość Boga prawdy i przez wiarę w słowo Twoie dałeś mi poznać Panie że żaden człowiek niebywa usprawiedliwiony ze sprawiedliwości zewnętrzney uczynków zakonu Moyżeszowego (3).

23. Choćby kto obrzezawszy ciało swoie i obłysiwszy głowę swą, sto wołów Bogu na ofiarę zabił (4), ale serca swego nieobrzezał (5), toiest namiętności swoich zwierzęcych na ołtarzu prawdy Bogu poświęcić i zniszczyć nie chciał, ieśli by się nie nawrócił do Boga sprawiedliwości, a pokuty nie czynił i złych uczynków przeszłych miłosierdziem nienaprawił, zaiste nic mu Chrystus niepomoże (6).

24. Albowiem iest pod przeklęstwem, litery (7). Lecz

(1) Objaw. 21, 5. (2) 3 Ezdras. 4, 40. (3) Rzym. 3. 28. (4) Żyd. 10, 4. (5) 5 Moy. 10, 16. (6) Galat. 5, 2. (7) Gal. 3, 10.

sprawiedliwy z wiary swey żyć będzie (1) toiest z wiary w prawdę. Bo usprawiedliwiony iest dawno przez łaskę ze sprawiedliwości wewnętrzney zakonu ducha żywota w Jezusie Chrystusie (2) według nowego przymierza w Panu (3), iż przez nią poznał Boga prawdziwego.

25. To dobrodzieistwo przynosi nam „wiara Jezusa Chrystusa“ (4) że na nowo odradza człowieka bo przy niey iuż źle czynić niemoże, iż niema wiary w zło ale w dobro.

26. A kto z miłości i wiary prawdę czyni nie iest że wolny w duchu? Lecz kto ią czyni z boiaźni ten iest niewolnikiem grzechu bo siebie miłuie więcey nad prawdę (5).

27. Łaskę wiary w światłość dałeś sprawiedliwemu aby miał pokóy w prawdzie (6) i wolność świętych. Lecz odmówiłeś iey bezbożnemu, i odiąłeś mu pokóy, bo obłudnikiem iest, iż niema w sobie, zakonu ducha żywota Twego.

28. A gdy tak oświeciłeś oczy moie „światłością żyiących“ natenczas wyrozumiałem duchowie taiemnicę łaski. Bo uwierzyłem że „łaska i prawda“ iedno są w Panu (7), a przeto rozdzielone bydź niemogą.

29. Że kto łaski Twey pragnie, niechże prawdy nieodrzuca i przyimie świadectwo Twoie o Oycu (8). A kto uwierzył w prawdę niech pokaże owoce Sprawiedliwości Twoiey dla chwały Oyca (9) iżby był uwielbion Oyciec w Synu (10), czyli mówiąc iawnie Sprawiedliwość Oyca w prawdzie

---

(1) Habak. 2, 4. (2) Rzym. 8, 2. (3) Jer. 31, 34. (4) Rzym. 3. 26. (5) 1 Jan 4. 18. (6) Jan 14, 27. (7) Jan 1, 14. (8) Jan 5. 37. &. (9) Filip. 1, 11. (10) Jan 14, 13.

Syna „Ale kto niewierzy Synowi ten kłamcą go czyni“ (1) iakoż oczekiwać może łaski?

30. O! dzięki Tobie Panie! iż oto nadeszła ta obiecana przez Ciebie godzina „gdy iuż nie przez przypowieści ale iawnie o Oycu swoim oznaymuiesz nam“ (2) bo rzeczy duchowe w Tobie iawnemi się stały.

31. Potrzeba aby wierni poznali chwałę Twoię w Oycu (3) którą miałeś „pierwey niż świat był“ (4) i wyrozumieli że prawda iest chwałą sprawiedliwości a sprawiedliwość iest chwałą prawdy. Albowiem obie w duchu świętym iedno są (5).

32. Dzięki Tobie o światłości Oycowska! dzięki i chwała Tobie Panie w Oycu! bo roziaśniłeś nam w duszy tę ważną taiemnicę łaski, którey świat cielesny niepoymuiąc duchowie błądzi, dlatego z wiary Twoiey „bożey“ w duchu prawdy, czyni wiarę we własny rozum uosobiony.

33. Ale tym co uwierzyli w imie Twoie dałeś tę żywą wiarę w Światłość, iżby poznali sercem że łaska boża iest w prawdzie (6) toiest w zbawicielu naszym i Panu Jezusie Chrystusie.

34. Kto wierzy weń iako w prawdę i czyni ią, ten pewno pohańbion niebędzie, bo wyda owoce Sprawiedliwości (7).

35. Lecz kto uwierzył weń inaczey ten w sercu swoiem kłania się bożkowi interesu osobistego i osądzony iest iako niewierny, — iż pokazał owoce niesprawiedliwości.

---

(1) 1 Jan 5, 10. (2) Jan 16, 25. (3) Ps. 56, 5. 11. (4) Jan 17, 5. (5) Jan 10, 30. (6) Kolos. 1, 6. (7) Jan 15, 5.

36. „A ten ci iest sąd że światłość przyszła na świat, lecz on bardziey umiłował ciemność niż światłość bo były złe uczynki iego“ (1).

Psalm 3ci.

Oskarzenie się przed Bogiem czyli spowiedź Łazarza wieku tego i nawrócenie się.

1. Teraz wyznam na się przestępstwa moie Panu, bo u Ciebie iest odpuszczenie nieprawości i grzechów moich (2).

2. Ach! gdy przeprowadzam przed oczyma duszy, smutne obrazy przeszłości moiey, gorzka żałość przeymuie me serce pomnąc że tak długo kłaniałem się bałwanom. Niebaczny! nawet i sam ie tworzyłem.

3. Bo dla braku gorącey miłości prawdy i dla słabey wiary w nią, o rozkazie Twoim „że tego czynić nie wolno“ nie wywiadywałem się.

4. Niebaczny! sam nieczytałem słowa Twoiego, a byłbym odkrył „taiemnicę nieprawości“ (3) i może cofnął się z tey drogi zgubney, byłbym poznał że słowo Twoie drugie przykazanie skradziono z dekalogu. A imię Twoie wyprowadzono ludowi z pamięci marzeniami swoimi „iako iest przepowiedziano przez Jeremiasza“ (4).

5. Ale mi to nie było pilno dla ślepoty serca moiego, dla obojętności na prawdę i sprawiedliwość Twoią. Owszem ćwiczyłem się w sztuce umieiętnego kłamania i pędzlem i piórem dla chleba, i sławy między ślepymi.

---

(1) Jan 3, 19. (2) Ps. 32, 5. (3) 2 Tess. 2, 7. (4) Jerem. 23, 27. 30. &.

6. Miłością chwały ziemskiey pędzony, nabyłem iedno i drugie. Atoli mimo tey trochę sławy i tę umieiętność fałszywą, i obfitość chleba, taiemna łza skrapiała oblicze moie. Widziałeś to Boże światłości, bo przed Tobą nic ukryć się niemogło. Widziałeś to Panie iak czczość pożerała wnętrzności moie, iak serce moie było próżne, iak w duchu byłem nieszczęśliwy, a wśród obfitości chleba głodny, bo w tem wszystkiem niebyło żywota, ani pokoiu, ani prawdy, Ciebie Boże nie było!

7. Ale iakoś idea wsteczna ociemniaiąca serce, fałszuiąca Sumienie i wywracaiąca wszelką sprawiedliwość przez uświęcone kłamstwo. Nie mądrością ani cnotą, ale głupstwem i sztuką, duch ciemności uwiódł świat i zgubił.

8. O przeklęte sztuki wszeteczeństwo ducha! One to dały mi skosztować tey słodkiey trucizny Olimpu pogańskiego, ktora wytraciła świętość słowa i uczuć i czynu, przez uidealizowaną a potem ubóstwioną cielesność i pożądliwości iey, przez uświęconą przesadnią treści i formy. Odtąd wiara w Słowo, w cnotę i w prawdę znikła, słowo ludzkie straciło wiarę i wartość, również i człowiek, bo ducha prawdy w nich niebyło. Ciebie Boże niebyło!

9. Sumienie ludzkie zasnęło, bo boiaźń boża niemiała mieysca. Ale pycha podniosła rogi przeciw Bogu aby znalazła wiarę i cześć powszechną poczęła bluźnić przeciw świętości i prawdzie. Natenczas słyszałem zuchwalstwo słowa tych co się sami nazwali Mistrzami. A mowa ich mierziła mię. Bo gwiazda Jakubowa mimo duchowey nędzy mey, ieszcze świeciła nad głową moią.

10. A gdy ciemność w Sodomie stała się powszechną bo żaden nie mógł poznać co prawda, a co kłamstwo co iest dobro, a co zło, tylko słuchał głosu siły większey i za nim szedł; natenczas człowiek Osoba wyniosłszy się nad Boga (1) samowolne wyiście z Siebie w rzeczach boskich sumienia i wiary, okrył babilońskim płaszczem nieomylności i popsuł ziemię. Bo grunty prawdy wieczney (2), iuż zanegowane, a świadectwo iey odrzucone zostało (3).

11. I dały się słyszeć niemniey potężne głosy z Gomorry które ogólnikami nieoznaczonemi, dogmatami filozoficznemi toiest postulatami, zabiiały umysły i serca. A w sieci sofizmatów swoich łowiły lekkie dusze i zabiiały ie „bez litości“ „przez co utył dział ich, i pożywienie ich stało się hoynieysze“ (4) bo mieli pierwszy głos w państwie i w radzie iakoby byli też nieomylni.

12. Już nogi moie trącały o te sieci zgubne, i ręce moie niekiedy dotykały ich, bo pragnąłem zbadać taiemnice mądrości cielesney (5). Ale ta wkrótce pokazała mi się bydź umieiętnem głupstwem (6) bo gwiazda miłosierdzia bożego ieszcze świeciła nad głową moią. Ona to zachowała mię od filozofiy kościelney i świeckiey. A lubo topiłem się w głębokim błocie przesądów wieku moiego, wszakże niedopuściłeś Boże prawdy abym w nim utonął.

13. Zabobony spadkowe tak religiyne iako też i socialne nieraz pogrążały serce moie w głębokiey ciemności i zasmucały ducha Twoiego Panie bo ważne początki brałem lekkomyślnie za nie. A słowo próżne za wielkie.

---

(1) 2 Tess. 2, 4—12. (2) Jan 4, 24. (3) Jan 5, 37—44. (4) Habak. 1, 16. 17. (5) Jakób 3, 15. (6) 1 Kor. 3, 19—20.

14. Dla tego ciemność nazywałem światłością, bo ciemność była wę mnie a ia w niey. Niewolę grzechu zwałem „złotą wolnością“ bo wolność świętych była mi nie znaną. Wyuzdaną samowolę słowa zwałem „samodzielnością filozoficzną“ bo sądu nie było na nią, ani kontroli, gdyż prawda nie miała wagi. Albowiem „wyiście z siebie“ zamiast z Boga przyięte za zasadę usprawiedliwiało wszelką bezbożność i kłamstwo, zatem i mężobóystwo (1) ale to było zakryto przedemną, bo niewiedziałem o tem.

15. Dla tego niewiarę w Świętość mniemałem bydź wolnością sumienia, emancypacyą rozumu, bo słowo ludzkie wziąłem za słowo Boże czyli kłamstwo za prawdę. A gdym oddał mą wiarę kłamstwu natenczas nic świętego nie było dla mnie. Bo we mnie świętości nie było żadney iż byłem głupi, bezbożny i nędzny!

16. A skoro kłamstwo nazwałem prawdą, i uwierzyłem w nie; pędzony biczem konieczności logiczney i rozumowey, niesprawiedliwość uprawnioną przywileiem, albo dawnością gwałtu (tradycyą), byłem zmuszony nazwać sprawiedliwością, spuścizną, dla łakomstwa i pychy.

17. Bo będąc w ciemności zrodzony nie poczytywałem tych rzeczy za bezbożne, a nie maiąc ie z czem porównać, iż nieznałem prawdy Twoiey, niemogłem ie zważyć ani ocenić. Duch ciemności szalki ukrył i gwichty sfałszowawszy rzekł: nie rozważay tych rzeczy bo niezrozumiesz ale „wierz nam ślepo“ bo u nas iest nieomylność.

18. A przeto idąc za głosem świata ceniłem te uzurpacyie iako zdobycze cywilizacyi, oświaty i

---

(1) Jan 8, 44.

postępu, iako wynikłości rozumu wyższego, niewiedząc o tem iż on rozum wyższy uosobiony, zdradza mię wszędzie na każdym kroku: w kościele i w szkole i w państwie, albowiem panuie nademną bez kontroli, według sprawiedliwości osobistey i to na szkodę moią. głównie od czasu gdy „dawszy się zwieść przez Filozofiią i tradycyą (1) odstąpiłem od prostoty która iest w Chrystusie (2) i począłem mówić z siebie.“

19. Do iskierki miłości iaka w sercu moiem ieszcze tlała dla prawdy bezwzględney, a iuż o chwilę tylko co miała zgasnąć na wieki, potrzeba było gwałtowney burzy aby ią rozdmuchała i ciosu silnego któryby mię z latargu obudził. Bo czułem że śpię ale przebudzić się nie mogę do życia nowego. Czułem że gniję, ale lekarstwa niebyło we mnie ani siły abym powstał z martwych.

20. Obie te łaski uczyniłeś słudze Twemu Panie. Była burza, wyleciał piorun z dobroczynney ręki Twoiey, wydobył strumienie łez i obudził mię. A błyskawica prawdy Twoiey odsłoniła mi przepaść nad którą stałem.

21. Przerażony rzuciłem się w stronę przeciwną toiest: nawróciłem się do Ciebie. Uciekałem od złego iak z palącey się Sodomy nie oglądaiąc się (3) i nic nie biorąc z sobą (4). A wszystkie moie nabytki duchowe i materyalne oddałem Tobie i zamieniłem na krzyż Twóy.

22. Nie wspominam to dla chluby ale dla upokorzenia moiego, bo z tem wszystkiem nic ci Panie nie dałem godnego Ciebie, owszem mniey iak nic bo

---

(1) Kolos. 2, 8. (2) 2 Kor. 11, 3. 4. (3) Łuk. 17, 32. (4) Jozue 6, 18.

obrzydliwość. I widziałem ią wtedy gdy z rozkazu Twego począłem myć szaty moie a Tyś ią dobry Panie usunął.

23. Raczey wszystko odiąłeś odemnie co było moie a plugawe i oddaliłeś precz. A wszystko mi dałeś co było Twoie a święte. I wzbogaciłeś mię, bo dałeś mi wiarę bożą toiest wiarę w Światłość.

24. Przedtem tych słów żywota „Mieycie wiarę bożą“ (1) niepostrzegłem, chociaż ie czytałem i nie słyszałem, lubo ie własnemi wymiawiałem usty. Ani rozumiałem sercem bo byłem zamknięty w cielesności a byłyby mię uzdrowiły (2). Naypewnieyszy że mam wiarę bożą.. spałem!...

25. Zaiste! słowa tak wielkiey wagi godne są aby wypisane były gwiazdami wiecznemi na podniebiu dla napomnienia narodów i pokoleń, dla żywota ich wiecznego i pokoiu „iżby nie dali się zwieść“ (3).

26. Dopiero gdyś mi Panie „otworzył zmysł ku wyrozumieniu duchowemu pism“ (4) natenczas poznałem że wiara moia nie iest wiarą bożą bo nie była „wiarą Jezusa Chrystusa“ (5) ani wiarą w światłość, (6) ale wiarą w dogmat ludzki, a właściwie wiarą w móy własny rozum, który nie iest prawdą, i we własny interes, bądź pokoiu sumienia, bądź cielesności z których żaden nie iest Bogiem ale bałwanem, skoro Ty nie iesteś celem, wszystkich nayszlachetnieyszych uczuć ale Środkiem do celów ziemskich.

27. A ia niewiedząc o tem nosiłem wyobrażenie onego bałwana interesu osobistego, iako bał-

---

(1) Mar. 11, 22. (2) Mat. 13, 14. 15. (3) 5 Moy. 30, 17. &. Efez. 4, 16. &. (4) Łuk. 24, 45. (5) Rzym. 3, 26. (6) Jan 12, 36.

wochwalca, tworzyłem sobie Boga i Chrystusa stosownego do moich pożądliwości, do moiego rozumu i do mego sumienia (1) i takąż wiarę. Bo nieszukałem Boga w duchu Twoim Panie, ale w rozumie moim i uczyniłem go stosownym do siebie, zamiast cobym powinien był rozum móy, wiarę i sumienie stosować do Ciebie i uświęcić się w Tobie.

28. Aż dopiero wtedy gdym umiłował prawdę bożą, poznałem wiarę bożą, bo oświeciłeś mię: że iako prawda boża iest sama sobie celem, tak i wiara boża niema na ziemi interessów żadnych. Człowiek tey wiary nad nikim nie panuie tylko nad sobą, nic nie żąda, bo niema za co, a służy darmo, bo iest od Boga wynagrodzony. Przeciwnie wiara fałszywa potrzebuie sług dobrze płatnych, i protekcyi siły, bo zostawiona sama sobie iako wszelkie kłamstwo upada.

29. A gdy Ci wiarę moią oddałem Boże prawdy a z nią wszystko. Natenczas wzbogaciłeś mię, bo odtąd wszystkie rzeczy Twoie stały się moie (2) „Światłość Twoia moią światłością, Miłość Twoia moią miłością, wiara Twoia moią wiarą i wszystko mam w Tobie. A Tyś mi iest wszystkiem za wszystko, albowiem ufam w imieniu Twoiem a spolegam na Bogu moim“ (3) i Sprawiedliwości iego miłosierney.

30. Owszem Tyś mię samego oddał Oycu Niebieskiemu, abym był ku chwale Jego na opowiadanie sprawiedliwości wieczney i na świadectwo prawdzie Twoiey.

31. Bo uczyniłeś mię nowym człowiekiem w duchu sprawiedliwości Twoiey, albowiem nie gonię iuż

(1) 2 Tym. 4, 3. (2) Jan 17, 10. (3) Izay. 50, 10.

za tem, za czem goniłem dawniey, i niemiłuię tego co miłowałem dawniey, ani czynię tego co czyniłem dawniey. Lecz to grzech który mieszkał we mnie, on to czynił czem się dziś brzydzę (1).

32. A Tyś grzech zwyciężył we mnie i zniszczył (2) abym odtąd nie był sługą grzechu ale sługą prawdy Twoiey, Słowa bożego.

33. Przez Cię otrzymałem żywot wieczny, bo w duchu Twoim Panie poznałem „**iedynego Boga prawdziwego**“ (3). A z tem poznaniem dostąpiłem odpuszczenia grzechów moich (4) iako też wszystkie Twe litości i dobrodzieystwa przypadły na mnie, aliści nie przez zasługi moie, ani przez sprawiedliwość moię, ani przez miłość moię, ani przez wiarę moię. Bo cóż ci z tego Panie Boże móy, gdy człowiek, ten robak znikomy mniey grzeszy, albo gdy Cię miłuie, albo gdy iest sprawiedliwy, albo też gdy ma wiarę w Słowo Twoie, lub nie ma iey!

34. Zaiste! widzę to iasno żem iest nieużytecznym sługą. Szczęśliwy! ieśli dopełniłem to com powinien.

Uczyniłeś to wprost przez dobroć Twoią i miłosierdzie, bo rozlewasz dobro około siebie tak iak słońce światło, bo dobry iesteś.

35. Czegoż się ieszcze trwoży duch móy przed Tobą? Czegoż ieszcze wzdycham tak ciężko we dnie i w nocy, a łza taiemna skrapia oblicze moie?

36. Ach! bo wiem że Światłości Twoiey Serafinowie wytrzymać nie mogą, ale przykrywaią oblicze swe (5) cóż się ze mną stanie!

---

(1) Rzym. 7, 17. (2) 1 Kor. 15, 56. 57. (3) Jan 17, 2. 10. (4) Jerem 31, 34. (5) Izay. 6, 2—5.

37. Jam iest ciemność, nicość, zero przed Tobą Panie Boże móy. Rozkaż ciemności aby była światłością a stanie się. A gdy wypełnisz to zero światłością Twoią, gdy rozszerzysz w bezmiary granice iego wtedy na skinienie woli Twey stanę się gwiazdą wieczną prowadzącą do chwały Twey i do żywota w Chrystusie tych ukochanych braci moich, którzy poznali i umiłowali naczelne imie Twoie Oycze Sprawiedliwość!

38. W tę światłość sprawiedliwości wieczney któryż człowiek patrzeć może aby nie zakrył oblicza swego? aby się nie zapłonil!

39. Dla tego błagam Cię Panie! nie zdeymuy krzyża Twoiego ze mnie, i nie przestaway mię oczyszczać coraz więcey aż wykorzenisz we mnie wszystkie pożądliwości, bo to są dzikie hordy, wieczne nieprzyiacioły prawdy Twoiey i sprawiedliwości (1).

40. Aż odeymiesz odemnie szaty brudne sprawiedliwości moiey osobistey. A dasz mi szaty białe sprawiedliwości Twoiey wieczney, aby sługa Twóy niechodził nago, i nieutracił cierpliwości korony swey (2).

41. Albowiem niemoże sam siebie oczyścić człowiek, ieśli Ty grzechu nieodeymiesz. Ty sam Panie zastępów głodzisz przestępstwa nasze dla siebie (3).

42. A ztąd słowa które duch prawdy przez usta Dawidowe wyrzekł, są mi wielką pociechą w smutku. „Oko pańskie nad tymi którzy się Go boią, nad tymi którzy ufaią w miłosierdzie Jego.“

43. „Aby wyrwał od śmierci duszę ich a pożywił ie w głodzie. Dusza moia oczekiwa Pana. On ratunek

---

(1) 5 Moy. 7, 2. 6. (2) Obj. 3, 10. (3) Izay. 43, 25.

nasz i tarcza nasza. W Nim rozweseli się serce nasze, bo w Imieniu Jego Świętem ufamy. Niechże będzie miłosierdzie Twoie Panie nad nami, iakośmy nadzieię w Tobie mieli" (1).

Psalm 4ty.

1. Jako straż nocna stoiąc na górach niecierpliwie oczekuie wschodu słońca i zmiany; tak duch móy podniesiony ku Tobie Boże tęskni do światłości Twoiey i oczekuie na wybawienie aby odpoczął po trudach żywota i ciągłem czuwaniu i nędzy codzienney.

2. Dla Syonu i wybranych Twoich przyspiesz Panie tę radośną chwilę tryumfu prawdy Twoiey, bo żadne ciało dłużey nie wytrwa aby było zachowane (2).

3. W sprawiedliwości Twoiey ufaiąc na miłosierdzie Twoie oczekuiemy Panie. I niebędziemy zawstydzeni „albowiem miłosierdzie i prawda uprzedzaią oblicze Twoie" (3).

4. Dla tego o Światłości wieczna nie wchodź w sąd ze światłością moią, bo nie znaydzie mieysca kędy by się skryć mogła. Nie patrz Panie na grzechy moie, bo brzydzi się niemi dusza moia. Ale spóyrzyi na baranka ofiarę ubłagalną, na krew Odkupiciela mego Jezusa Chrystusa, którą z miłości wylał za grzechy moie. Albowiem dla wiary w prawdę Twoią oczyścił i usprawiedliwił mię.

5. Tylko pomnoż ią we mnie Panie móy, aby ta była żywą a „przez miłość czynną" (4) wiarą Abrahamową. A w prawdzie świętą i usprawiedliwiaiącą toiest „wiarą Chrystusową" (5).

6. Ale zachoway mię Panie od wiary martwey,

---

(1) Psal. 33, 18—22. (2) Mat. 24, 24. (3) Psalm 89, 15. (4) Galat. 5, 6. (5) Rzym. 3, 22.

fałszywey, od wiary w kłamstwo, albo w literę która zabija (1), w ciało które nic niepomaga (2), albo w osobistość, która osobisty interes uświęca i czyni nas niewolnikami cielca złotego i ciemności, bo taka wiara iest śmiercią narodów i pokoleń.

7. Dla tego wołamy do Ciebie ustawicznie zbaw nas Panie od bałwanów i od ciemności! (3).

8. Zaiste naystrasznieysze i naybezbożnieysze są te, które wychodzą z kościoła, bo są podstawą i mocą wszystkich bałwanów i wszystkich ciemności, od których gdy nas wyswobodzisz Synu boży, prawdziwie wolni będziemy (4).

9. A przeto wzmocniy wiarę naszą w prawdę i miłość światłości prawdziwey, aby to wyswobodzenie stało się nie siłą oręża ale „duchem Pana Boga naszego“.

Psalm 5ty.

1 O! szczęśliwa to chwila łaski Twey, gdy rozeydą się chmury trapiących myśli i wspomień, gdy rozświeciwszy oblicze swoie nademną podniesiesz ducha moiego nad cierpienia i łzy!

2. Natenczas do światłości Twoiey leci dusza moia.—Uszczęśliwiona! kąpie się w niej, opływa radością, iako gołębica biała w promieniach wschodzącego słońca.

3. Tak Ty Panie napóy mię światłością zakonu Twego, abym znalazł pociechę w utrapieniu moiem.

4. Ale serca moiego niedaway na pastwę umar-

(1) 2 Kor. 3, 6. (2) Jan 6, 63 (3) 1 Jan 5, 21. (4) Jan 8, 31, 36.

łym i braciom fałszywym, ani rzucay ie między obłudniki.—Raczey obudź ich, aby spostrzegli że stoią na krawędzi wieczności, która ich wkrótce pochłonie. I aby zrozumieli że droga ich obecna iest na kierunku wieczney, bo się czynami uwiecznia, których żaden cofnąć ani zaprzeć się niemoże.

5. Oświeć ich Panie, aby zrozumieli to sercem i pokazali w uczynku, że ani piękne słowo, ani piękny śpiew i nabożeństwo zewnętrzne nieusprawiedliwia człowieka przed Tobą.

6. Ale zaparcie się w nas starego człowieka z iego rozumem wyższym i nędzną samodzielnością a obleczenie się w nowego, „który na obraz i podobieństwo boże stworzony iest w sprawiedliwosci i świętości prawdy (1).

7. Posłuszeństwo bezwarunkowe woli bożey, która iest obiawiona w Zakonie i czyn święty dokonany z żywey wiary w prawdę, z gorącey miłości Boga i bliźniego.—Oto iest co usprawiedliwia, bo uświęca człowieka w Chrystusie (2).

8. Że słowo bez czynu iest to plewa bez ziarna. Dopiero słowo po czynie świętym iest ziarnem bez plewy i służy ku żywotowi wiecznemu.

9. Ale skropione krwią męczeńską świeci iak gwiazda na wieki przed obliczem Twoim i posyła ducha dobrego tym (3), którzy są czystego serca i miłuią imię Twoie w Światłości.

10. Przez nią rzeczywiście poznałem żeś Ty iest Bóg prawdziwy, bo prawdziwey od nas wiary żądasz, toiest wiary w światłość iżbyśmy byli sy-

(1) Efez. 4, 24. (2) Łuk. 6, 47. (3) Jan 16, 7.

nami Światłości (1). O! szczęśliwy kto ią posiada, bo nigdy nie przyłoży ręki do dzieła ciemności! albowiem nim się brzydzi dusza iego.

11. Wraź to w serce ludowi Twemu Panie móy, aby szukał ducha Świętego we wszystkich sprawach i mowach swoich, nie zaś osób i formy, aby poznał że łamanie się chlebem i dzielenie się winem iest tylko symbolem iedności wiary, równości i braterstwa duchowego w Panu. Jest tylko znakiem zewnętrznym, po którym się poznaią bracia w obcey stronie (2) iest tylko pamiątką (3).

12. Lecz istotą rzeczy iest dzielenie duchowym chlebem, to iest nauką Twoią i krzepienie się winem, toiest wiarą w prawdę. Rozszerzenie światłości Twoiey, aby boża światłość była wszystko we wszystkich (4).

13. Że ci którzy na samych tylko symbolach i znakach zewnętrznych poprzestaią, nie odebrali ducha Twoiego a znikczemniawszy w myślach swoich uschli, bo owocu śwtatłości nieprzynoszą (5) a podobni są obłudnikom, którzy „oczyszczaią co iest zewnątrz kubka, a wewnątrz iako mówi Pan, pełni są drapiestwa i plugastwa“ (6).

14. Wszakci maią doczesną chwałę u świata i bogactwa, i znaczenie i moc, i głos w kościele i w państwie, atoli podobni są pruchnu które tem mocniey błyszczy, im większa ie ciemność otacza. „Bo tać iest godzina ich i moc ciemności (7) aż się wypełnią czasy poganów“ (8).

15. Przeciwnie, z łaski Twey dostrzegłem, że ci co się dzielą prawdami Twoimi i rozbierają ie sercem,

---

(1) Jan 12. 36. (2) Łuk. 24. 35. (3) Łuk. 22, 19. (4) 1 Kor. 15, 28. (5) Efez. 5, 9. (6) Mat. 23, 25. (7) Łuk. 22, 53. (8) Łuk. 21, 24.

używaią daleko większey wolności, bo duch Twóy iest między niemi (1), a choć upadaią podnosisz je.

16. Bo zaczęli zrzucać z siebie szaty swoie brudne a przywdziewać białe sprawiedliwości Twoicy, a Ty im dopomagasz. Ci iuż poczęli żyć na tym świecie żywotem nowym, wiecznym, doskonałym w Panu, przez łaskę i prawdę Twoią.

17. Dla tego podnoszę duszę moią do Ciebie Boże prawdy wieczney! i błagam z psalmistą „dobrego rozumu i umieiętności naucz mię, aby mię rozum własny nieoszukiwał, ani serce moie nieuwodziło, ani łakomstwo z wązkiey drogi cnoty niesprowadziło“.

18. Któż to pozna i wyrozumie? a w ciemności któż odwróci duszę moią od dołu, ieśli Ty Panie serca moiego nienaprawisz i drogi niewyprostuiesz a oczów moich nieoświecisz światłością żyiących?

19. Na Ciebie spuściłem drogę moię i ufam w Tobie, a Ty wszystko uczynisz Panie iak naylepiey (2). Gorliwość moia o chwałę imienia Twoiego i zbawienie bliźnich iest Ci dobrze znaną.

20. Wszakże błagam Cię Panie powściągay mię od walki z bracią, doday mi cierpliwości, i hamuy mię abym się niezapalał gniewem przeciwko tym, co w ślepocie serca rozszerzaią ciemność, bo wszakci ta rzecz od Ciebie się stała (3). Ażeby ziarno od kąkolu skutecznie oddzielone było.

21. Lecz błagam Cię day mi siłę, abym mógł ie ratować i oświecić słowem prawdy, gdy błądzą od rozkazań Twoich.

---

(1) 2 Kor. 3, 17. (2) Ps. 37, 5. (3) 1 Król. 12, 24.

22. Albowiem Twóy iest sąd, i Twoie iest wybawienie, a moia tylko służba braciom i krzyż.

23. I ia też byłbym w tey ciemności pozostał, ieśliby mię niewydobyła z cienia śmierci prawica Twoia, słowo Twoie!

24. O! słowo wieczney prawdy, słowo żywota i zmartwychwstania! (1) czemuż Cię pierwey nieznałem? Któż tak zaślepił oczy moie? czemuż ci dotąd tak niedbale służyłem?

25. Teraz pragnę Cię tyle uczcić i uwielbić, ilem tego dopełnić omieszkał. Pragnę stać się naydoskonalszym środkiem do celów Twoich świętych.

26. Tylko zachoway mię Panie od drogi Baalamowey (2) abym niepatrzał na zło, ani był zgorszeniem, ani słyszał głosów fałszywych nauczycieli i fałszywych proroków (3).

27. Abym ze światłości Twoiey nieczynił ciemności, a z prawd Twoich nie wyprowadzał kłamstwa, a z miłości woyny.

28. Bo gdy na te bezbożności patrzę, od boleści omdlewa dusza moia, a od smutku płyną strumienie łez, iż bluźnią imieniowi Twemu, a mówiąc o miłości gubią dusze ludzkie.

29. Ale odkupiciel nasz możny Pan zastępów imię Jego, On nie śpi ale strzeże Izraela (4). On się uymie o krzywdy maluczkich i pomiesza szyki babilończyków (5).

---

(1) Jan 11, 25. (2) Sędzie 2, 11. 12. (3) 1 Piotr 2, 2 4. (4) Ps. 121, 4. 8. (5) Jerem. 50, 34.

30. Albowiem rzekłeś Panie! do pasterza głupiego: „Paś owce na rzeź zgotowane które zerwały z Tobą „przymierze żywota i pokoiu toiest: Słowa i Sa„batu“ (1).

31. Aby byli osądzeni ci wszyscy, którzy nieuwierzyli prawdzie ale przyzwolili na nieprawość (2).

32. Ty Panie w dobroci swoiey doświadczasz sprawiedliwego, a masz niezliczone sposoby nawrócenia zbłąkanych na drogę prawdy.

33. Anioł Pański zatacza obóz około tych którzy się Go boią i wyrywa ie. Smakuycież w Nim i obaczcie iako iest dobry Pan. Błogosławiony człowiek który w Nim ufa (3).

Psalm 6ty.

1. Gdy w smutku oczekuiemy przyiścia ducha Twoiego Panie ducha prawdy! któryby nas wyratował i nauczył wszelkiey prawdy (4).

2. Głos nadziei daie się słyszeć w sercu naszem mówiący: Jam iest światłość świata! kto za mną idzie nie chodzi w ciemności ale będzie miał światłość żywota (5).

2. Ja Pan, toć iest imię moie a chwały moiey niedam innemu, ani sławy moiey bałwanom rytym (6).

4. Przyidę rychło i popalę wszystkie zasłony i pokruszę wszystkie opoki zdradliwe i wytracę tych którzy mię zaciemniaią i „wywodzą z pamięci lu„dowi moiemu imię moie marzeniami swoiemi, a kra-

---

(1) Zachar. 11, 4—15. (2) 2 Tess. 2, 11. 12. (3) Ps. 34. 8. 9. (4) Jan 14, 26. Jan 16, 13. (5) Jan 8, 12. (6) Izay 42, 8.

„dną słowa moie (1) Iżali słowo moie nie iest iako „ogień i iako młot kruszący skałę“?...

5. Niechże się do Ciebie nawrócą wszyscy ci, którzy z drogi prawdy zbłądzili. Miey cierpliwość i litość nad nędzą ich, day im serce dobre, aby uznali grzechy swe, i w pokucie łzami ie obmyli. Ale nie zatracay ich Panie dla imienia Twego.

6. Zapal też w sercach naszych światłość wyrozumienia woli Twey i day nam siłę do wykonania iey. A nie dozwól duchowi ciemności, aby nas kusił ku sprzeciwianiu się Tobie, lub odwodził nas od przedsięwzięcia dobrego.

7. Albowiem lękamy się mocno i trwożymy sobą we dnie i w nocy dla tych słów, które wyrzekłeś Panie: „Patrzcie aby was kto nie zwiódł, albowiem wielu przyidzie (zwodziciele) pod imieniem moiem rzekąc: iam iest Chrystus (czyli prawda albo nieomylny) i wielu ich zwiodą“ (2).

8. A przeto błagamy Cię ze łzami, nie opuszczay nas nauczycielu nasz, duchu dobry boży! a zachoway nas od uczynków ciemności. Tyś iest światłość żywota naszego a ciemności w Tobie żadney niemasz.

9. Przyidź a oświeć serca nasze mądrością Twoią, abyśmy w Imię Twoie pokusy zwyciężyć mogli, a Tobie samemu posłuszni byli.

10. Ale gdy przyidziesz sądzić ziemię w prawdzie Twoiey, powstanie wielki lament. I będą płakać narody, którzy dawszy się zwieść, nie weszły w bramy Sprawiedliwych (3).

11. Natenczas Ty osądzisz wszetecznicę i dasz iey pić z kubka gniewu Twoiego (4).

---

(1) Jerem. 23, 27—30. (2) Mat. 24, 4. 5. (3) Ps. 118, 19. (4) Ezech. 23, 33. 35.

12. „I nawiedzisz na okręgu ziemskim złość a na niezbożnych nieprawości ich i uczynisz koniec pysze hardych“ (1).

13. „Bo sprawiedliwość Twoia iako iasność, a zbawienie Twoie iako pochodnia goreć będzie“ (2).

14. Przyidź Panie do córki Syońskiey oblubienicy Twoiey „i day iey pić wodę żywota darmo“ (3) bo serce iey schnie od boleści i oczekiwania.

15. Pokóy królestwa Twoiego niech będzie z ludem Twoim, a chwała Oyca i baranka niech nas oświeca w królestwie prawdy i miłości na wieki (4).

16. Ale Tobie samemu o Naywyższy! niech będzie cześć i dziękczynienie za promień prawdy Twoiey w Chrystusie (5). A w świetle sprawiedliwości Twoiey w Panu, bądź uwielbiony na wieki Jehowah (6)!

17. Albowiem prawicą Twoią wszechmocną Tyś nas wybawił z ciemności kłamstwa, z niewoli grzechu i od wszego złego na wieki wieków. Amen.

---

(1) Izay 13, 11. (2) Izay. 62, 1. (3) Obj. 22, 17. (4) Obj. 21, 22. 23. (5) Zyd. 1. 3. (6) Jerem 23. 5. 6.

PSALMY

o Imieniu Boga w świętości.

Psalm 1szy.

1. I obiawił się Pan ludowi swemu w tem imieniu mówiąc:

2. „Bądźcie świętymi bom ia iest Święty Pan Bóg wasz“ (1).

3. „I będziecie mi świętymi bom Ja święty Pan, i odłączyłem was od innych narodów abyście byli moimi (2).

4. Przetoż poświęcaycie się i bądźcie świętymi, bom ia Pan Bóg wasz (3). I po wielekroć razy tenże sam rozkaz powtarza.

5. O! niechże będzie uwielbiony Pan Bóg nasz, który od ludu swego żąda Świętości. Albowiem tenci iest prawdziwy Bóg, bo sprawiedliwey i doskonałey rzeczy wymaga.

6. O Boże móy! czuie to serce moie iak nieocenionym darem i łaską są te słowa dla tych, którzy Cię szukaią ze wszystkiego serca w sprawiedliwości wieczney zakonu Twego (4), a wielbią imię Twoie w duchu świętym i w prawdzie (5).

7. „Ty daiesz się im znaleść“ i wyprowadzasz ie z ciemności kłamstwa na światłość prawdy, z niewoli grzechu na wolność synów bożych (6).

---

(1) 3 Moy. 19, 2. (2) 3 Moy. 20, 26. (3) 3 Moy. 20, 7. (4) Izay. 45, 19. (5) Jan 4, 24. (6) Jerem. 29, 13.

8. A odpuściwszy winy ich, czynisz ie wolnymi w świętości, tak iżby żadna namiętność, a przeto żadna osoba ani „żadna moc“ (1), ani nawet śmierć niepanowały nad niemi (2). „Bo duchem Twoim prawdy rządzeni są“ (3).

9. A przeto duchowi Twemu świętemu oddaię cześć i naywyższą miłość moią, a z nią i wiarę i wolę i żywot. Kieruy mną wedle miłosierdzia i prawdy Twoiey dla chwały imienia Twoiego w Świętości.

10. Albowiem uwierzyłem Bogu i przyiąłem świadectwo Pana o Oycu sprawiedliwym „że Bóg iest duch, a nauczyłeś mię, że iest duch prawdy, bo chce bydź chwalony w duchu i w prawdzie“ (4).

11. A przeto tego iedynego Boga świętego, sędziego duchów sprawiedliwych i doskonałych (5). Tego dobrego i miłosiernego Boga i Oyca naszego, oraz Boga i Oyca Pana naszego Jezusa Chrystusa (6) miłuie nadewszystko, i wielbić nieprzestanie dusza moia po wszystkie dni wieczności.

12. Albowiem w tych słowach „bądźcie świętymi“ wywyższył nas nad zwierzęta, wyróżnił od nich, i darował nieoceniony przywiley na synowstwo swoie wszystkim ludziom dobrey woli, którzy wierzą w Imię Jego wieczne światłość (7), a maią ucho ku słuchaniu co duch prawdy mówi (8) i uświęcaią się w Chrystusie (9).

13. Ale oraz odmówiony iest on przywiley bez wyiątku wszystkim ludziom złey woli, wszelkiemu ciału i wszelkiemu bydłu, które bieży za ciałem i pożądliwościami iego.

---

(1) 1 Kor. 15, 24. 26. (2) 1 Kor. 15, 55. (3) Galat. 5, 18—25. (4) Jan 4, 23. (5) Zyd. 12, 23. (6) Jan 20, 17. Objaw. 3, 12. (7) Jan 1, 12. (8) Obj. 2, 7. (9) 1 Piotr 1, 15.

14. Dlatego wszelkie bydło nieznа Ciebie ani wie o Imieniu Twoiem, ani Cię szuka w sprawiedliwości wieczney słowa Twoiego, ani Cię wielbi w duchu i w prawdzie, bo żyie wyłącznie tylko dla siebie i w sobie. A egoizm silnieyszego iest iego sprawiedliwością, bo to iego prawo, którym się sam rządzi.

15. Zaiste! biada człowiekowi któremu słowo prawdy nie iest święte, iakąż może mieć wartość słowo iego, i on sam? gdyż od słowa wartość iego zależy. Już tedy nie ma dlań nic świętego na niebie i na ziemi ieno siła brutalna.

16. A przeto ani osoba iego, ani dzieci iego, ani własność iego, nikomu nie są święte, ale są do zdobycia na prawie siły lub rozumu wyższego, czyli chytrości i obłudy.

17. Błogosławiona iest Panie sprawiedliwość Twoia przeciw takiemu mężowi i ludowi samolubnemu, on iest bydlęciem i godzien tego, aby był poddanym człowieka, albowiem niechciał się poddać zakonowi bożemu prawdy i świętości, a synowstwem Twoiem pogardził.

18. Tę ustawę wieczną Świętości, przed oczyma narodów obiawiłeś ludowi swemu, a natchnąwszy go duchowem wyrozumieniem woli Twoiey (1) rzekłeś: „Bądźcie świętymi bom Ja iest święty, a nie plugawcie dusz waszych żadnym płazem który się czołga po ziemi“ (2).

19. Cieleśni niezrozumieli tey mowy a chwytaiąc za literę słowa pobici są (3). Ale lud Twóy zrozumiał duchowie, że odmówiłeś świętości wszelkiemu pochlebcy, który się czołga przed bałwanem interessu osobistego.

---

(1) Kolos. 1, 9. (2) 3 Moy. 11, 44. (3) 2 Kor. 3, 6.

20. I odmówiłeś wszelkiemu duchowi który się usprawiedliwia w literze, albo w formie zewnętrzney lub w ciele (1), bo w duchu kłamcą i obłudnikiem iest (2).

21. Albo który nie uznaie świętości w Panu, bo niema iey w sercu. Albo który niewierzy weń „iak pismo mówi (3), ale iak mu ciało iego toiest interes, i rozum iego (ratio) mówi.

22. I temu odmówiłeś świętości który nie wierzy, że Pan od Ciebie wyszedł (4). Że iest „słowem Twoiem“ (5). A w duchu świętym prawdy iako słowo boże Bogiem (6), bo niechce oczyścić się z grzechów swoich przez pokutę, iż nienawidzi ducha pokoiu ani ducha prawdy.

24. Tym wszystkim odmówiłeś świętości albowiem umiłowali ciemność, iżby niebyły zganione uczynki ich (7). Od tych wszystkich kazałeś oddzielić się i wyiść od nich (8).

24. O! w dobroci iedyny, w cierpliwości i miłosierdziu niewyczerpany, ale w sprawiedliwości Twey przeciw obłudnikom straszny bo święty Boże!

25. Któżby wzgardził tą naykosztownieyszą perłą z korony Twoiey świętością? Któżby nie pragnął ią posiadać i nie szukał iey z całego serca, a zrzekłszy się wszystkiego co ma nieoddałby za nią? (9).

26. Szczęśliwy kto ią posiada! ona daie mu siłę do pokonania w sobie zwierzęcego człowieka.

27. Ona mu iest nauczycielką mądrości iprawdziwey, bo strzeże dziewictwa ducha iego we dnie i

(1) Mat. 5, 20. (2) Jan 18. 28—31. (3) Jan 7, 38. 39. (4) Jan 16, 28. (5) Objaw. 19. 13. (6) Jan 1, 1. (7) Jan 3, 19. 20. (8) 2 Kor. 6, 17. (9) Łuk. 14, 33.

w nocy. Ona stoi na straży myśli iego i mów i uczynków, aby godzien był śpiewać pieśń baranko wą, toiest pieśń prawdy wieczney. Albowiem w ustach iego nie znalazło się kłamstwo a bez zmazy cielesney iest przed stolicą bożą (1).

Psalm 2gi.

1. Błogosławiony on mąż który poznał imię Twoie Boże w świętości a wzywa Cię w prawdzie (2).

2. Ten iuż na wieki wyrzekł się kłamstwa i wszelkiey zdrady i wszelkiey niesprawiedliwości, a stał się nowym człowiekiem w Panu (3).

3. Albowiem umiłował słowo sprawiedliwości Twoiey, a świętość Twa iest boiaźnią iego (4) i skarbem (5).

4. Odtąd baczny na słowa swoie waży ie ściśle, aby niewyrzekł kłamstwa, dla tego skromny iest w sądzie, a powściągliwy w ięzyku. On iuż niemówi z siebie iako Syn Kaimowy, który czynił własną sprawiedliwość na ziemi (6).

5. Ale wychodzi z prawdy słowa Twego i mówi iako Syn boży. Bo i on przyszedł po to, aby służył i czynił ofiarę z siebie dla wielu (7).

6. On uwierzył w świętość, iż był synem światłości „od początku“ w Adamie posłusznym (8). A iako od początku opierał się złemu, tak i dziś go nienawidzi i znać nie chce (9).

7. Dla tego Panie Ty strzeżesz iego wyiścia i weyścia na wieki i duszy iego od wszego złego (10).

---

(1) Obj 14. 1—5. (2 Ps. 145. 18. (3) Efez. 4, 24. 25. (4) Ps. 99. 3. (5) Izay. 33. 6. (6) Jan 8. 44. (7) Mat. 20. 28 (8) Jan 15. 27. (9 Łuk. 13. 27. (10) Ps. 121, 7. 8.

8. Dla świętości, i wiary w słowo boże On nieogląda się wstecz na Sodomę, toiest na tradycyę bezbożności (1) i na historyę nieprawości dzieiów świata (2), nic tam nieszuka aby z niey cośkolwiek miał wziąść ku usprawiedliwieniu łakomstwa swego i pychy. Bo pomny na świadectwo Twoie w Achanie, wie że tam wszystko iest „przeklęte", iż nie wydało owoców sprawiedliwości ani świętości, ani żywota (3), ani wolności, ani pokoiu, ani chwały Twoiey.

9. Oświecony duchem Twoim on wie to, o czem drudzy wiedzieć nie chcą, że prawda iak słońce iest przed historyą i przed tradycyą. On iey samey szuka, iż w niey iest żywot iego bo zmartwychwstał z Chrystusem" (4).

10. A przeto dla miłości ducha prawdy i dla wiary w Świętość słowa Twego, On nie zbliża się do drzewa wiadomości dobrego i złego, bo nie chce bydź „iako bogowie" (6), ale pragnie bydź posłusznym synem Oyca niebieskiego (7) iako zbawiciel świata.

11. A ztąd niebada przy świetle historyi, albo tradycyi, albo filozofiy kościelney, † lub świeckiey, * aby poznał iakie są inne wyiścia i weyścia? iakie są cnoty i iakie są zbrodnie, wielorakie są grzechy i ich rodzaie, aby sądził wedle sprawiedliwości swoiey co iest dobre a co złe? i panował.

(† Teologiy * theozofiy.)

12. O nie! dla wiary w prawdę on tego nie czyni, bo i Pan tego nie czynił. Ale idzie wprost do do-

---

(1) Kol. 2, 8. (2) Mar. 7, 13. (3) Jozue 6, 18. 7. 21. &. (4) Kol. 3, 1. (5 1 Moy. 2, 9. (6) 1 Moy. 3, 5. (7) Filip. 2, 8.

brego, toiest: do drzewa Żywota, które iest w pośrodku raiu (1) do owey Latorośli sprawiedliwey (zbawiciela) o którey na kilka set lat prorocy głoszą (2), którą utracił Adam cielesny a ma odzyskać Adam duchowy dla tego pokazuie się to drzewo żywota w Obiawieniu iako nagroda zwycięzcom przeznaczona za ich wiarę, cierpliwość i wytrwałość aż do końca (3).

13. Ten iest mąż światłości, bo światłość prawdy oczu iego nie razi, dlatego przychodzi do Chrystusa (4), „karmi się prawdą" (5) czyli dobrem, i przynosi owoce sprawiedliwości dla uwielbienia Oyca (6), albowiem złego nie szukał, nie badał i znać go niechciał.

14. Ten ci iest mąż wierny bez zdrady „w którego ustach słowo boże iest prawda" (7). Albowiem nic w niem nieszuka swego, ieno ofiary z siebie dla zbawienia bliźnich i chwały bożey.

15. „On kocha się w prawdzie wewnętrzney, „dla tego skrytą mądrość obiawiłeś mu" (8) bo poznał to przez wiarę w światłość, czego inni przez mądrość poznać niemogli, „iż iako murzyn niemoże odmienić „skóry swoiey, albo Lampart pstrocin swoich, tak „żaden niebędzie mógł dobrze czynić „nauczywszy się czynić" (9). Ani po prostu myślić, nauczywszy się wykrętnie myślić.

16. A iako wielkim skarbem iest dziedzictwo ducha i prostota serca, tak utrata ich iest niepowetowana. Niema innego środka odzyskania ich, ieno przez „odrodzenie się na nowo z wody a z ducha

---

(1) 1 Moy. 2. 9. (2) Jerem 23, 5. 6. Izay. 4. 2 3 Izay. 53, 1—12 Zachar. 3. 8. Roz. 6 12 &. (3) Objaw. 2. 7 (4) Jan 6, 35. (5) Ps. 37. 3. (6) Jan 15, 8. (7) 1 Król. 17, 24. (8) Ps. 51, 8. (9) Jer. 13, 23.

świętego" (1) przez łaskę i prawdę Jezusa Chrystusa (2), mianowicie „przez wiarę w imie Jego" (3) „światłość prawdziwą", a wskutek tey wiary przez nawrócenie się do Boga „i uczynki godne pokuty" (4). Albowiem iuż przeyrzał i widzi, że sprawiedliwość bezwzględna koniecznie tego wymaga.

17. Kogoś Ty oświecił, tak iż poiąć może sercem taiemnicę światłości prawdziwey, przychodzi do Ciebie Panie, bo duch sprawiedliwości Oyca ciągnie go ku Tobie. A Ty go wskrzeszasz w ostateczny dzień (5).

18. Albowiem „on ufał w Imieniu Pańskiem a „spolegał na Bogu swoim" (6) toiest: ufał w sprawiedliwości wieczney, a spolegał na Bogu prawdy. I ten go wyswobodził (7) z niewoli formalizmu na wolność Syna bożego.

19. On poznał w Tobie wolność świętych, i tey używa w duchu Twoim ku pełnieniu dobrych uczynków. Lecz nie nadużywa iey, na pobudkę ciału, bo nie szukał w Tobie „Ciała ani go poznał" (8), przeięty duchem sprawiedliwości nie poznał swawoli, a brzydził się wszelką samowolą.

20. Te są nieocenione łaski w świętości ducha, w wierze bożey i w posłuszeństwie prawdzie zamknięte. Iż ta staiąc się własnością człowieka, przemienia go w nowe stworzenie i daie mu żywot wieczny, aby przez nią był iedno w sprawiedliwości Oyca, iako i prawda iedno (9).

21. Błogosławiony mąż który tę taiemnicę Świętości wyrozumiał sercem, ten czyni wolę Oyca niebieskiego nie dla boiaźni piekła, bo tego nie poznał

(1) Jan 3, 5. Mat. 19. 28. (2) Jan 1. 17. (3) Jan 1, 12. (4) Dzieje 26, 18. 20. (5) Jan 6. 44. (6) Izay. 50, 10. (7) Jan 8, 32. (8) 2 Kor. 5, 16. (9) Jan 17, 21. 23.

w Panu, ale dla miłości ducha prawdy, którego poznał w Chrystusie i uwielbia.

22. A iż brzydzi się złem, ztąd też iarzmo Twoie iest mu słodkie, a brzemię żywota lekkie (1). Albowiem miłość prawdy doskonałą iest w nim, a on doskonały iest w niey, iako Oyciec niebieski doskonały iest w miłości (2).

23. Niech wszystkie wieki, narody i pokolenia oddaią Tobie chwałę i dziękczynienie Oycze niebieski. Niech wielbią Imię Twoie, bo odsłoniłeś nam i ukazałeś wizerunek na Syonie męża sprawiedliwego, doskonałego, świętego i posłusznego (3) w Jezusie Chrystusie. Abyśmy się na wzór ten zapatruiąc kształcili na syny boże i stali się Mu podobni duchem we wszelakiem obcowaniu (4).

24. On nam pokazał „drogę świętych" (5) iżby „świadectwo w Jakóbie a zakon w Izraelu" wypełnione zostały (6). W Nim ziednoczyłeś stare i nowe przymierze, dla tego dałeś Go nam „za zakon i za świadectwo." Abyśmy przez „wiarę Jego, zorzę sprawiedliwości wieczney uyrzeli" (7). On nam przyniosł Nowy zakon „ducha żywota" i ogłosił go w kazaniu swoiem na górze (8).

25. Aby ci co nie wedle ciała chodzą, byli wolni od zakonu litery i od zakonu grzechu i od śmierci (9).

26. A toć iest świadectwo w Jakóbie, iż iako ten nakładszy u stoku gałązek mieyscami z kory obranych, położył przed owce, aby patrząc się na nie, po-

(1) Mat. 11, 30. (2) Mat. 5, 48. (3) Filip. 2, 8. (4) 1 Piotr 1, 15. 16. (5) Izay. 33, 8. (6) Psal. 78. 5. (7) Izay. 8, 20. (8) Obacz Roz. 5, 6 i 7 u Mat. (9) Rzym. 7, 6 i Roz. 8, 2.

czynały i rodziły iagnięta odmienne.—A tym sposobem oddzielił trzodę swoią od trzod Labanowych tego świata (1).

27. Tak podobnież abyśmy zapatruiąc się na doskonałość Świętego Izraelskiego, pozbywali się kary cielesności, iako pierworodni i wybrani, a oblekli się w szaty białe sprawiedliwości Chrystusowey, i gdy się ukaże Pan w chwale Oyca, abyśmy Mu byli podobni (2).

28. Błogosławiony mąż który tey łaski dostąpił, i stał się podobny Synowi bożemu, w Świętości, w Sprawiedliwości, w posłuszeństwie woli Oyca, prawdzie i miłości!

29. Ten iest mąż wierny i doskonały, bo niesplugawił Imienia Twoiego między narody (3), imienia Chrześcijanina.

30. Ten ci iest, który „poznał Imię Twoie i rozmiłował się w niem“, a prawdzie Twoiey i świadectwom uwierzył,—a przeto dostępuie miłosierdzia wedle słowa Twego (4).

31. On zaufał Tobie a Ty go nieopuścisz na wieki, ale pośpieszysz mu z pomocą i będziesz go bronił od złego. Albowiem poznał Imię Twoie (5).

32. „A gdy będzie Cię wzywał w niebespieczeństwie, wysłuchasz go a nieodstąpisz w utrapieniu, ale wydźwigniesz go i uwielbisz, albowiem poznał Imię Twoie (6) w duchu Pana naszego Jezusa Chrystusa (7). A słowo Twoie „w głosie Jego“ (8).

---

(1) 1 Moy. 30, 31—42. (2) 1 Jan 3. 2. (3) Ezech. 36, 20. 23. (4) Ps. 119, 132. (5) Ps. 91. 11. (6) Ps. 91, 14. 15. (7) Mat. 12, 18. (8) 2 Moy. 23, 21. Obj. 19, 13.

33. Przez wiarę w światłość i „poświęcenie ducha“ (1), on poznał i uwierzył „że Pan iest w Oycu, a Oyciec w Nim, a on w Panu, a prawda w nim“ (2).

34. I wyrozumiał że iako promień iest w słońcu, a słońce w promieniu, i przez żadną „ustawę ludzką“ (3) oddzielony bydź niemoże, bo niebyłby „światłością świata“; tak również prawda iest w sprawiedliwości a sprawiedliwość w prawdzie, i niebyłaby światłością świata ieśliby nie wyszła z Boga (4), a żaden dogmat niemoże ich rozłączyć ani oddzielić Boga od chwały Jego w Panu (5), ani też nas od miłości Boga w „Chrystusie“ (6). On iest „El Betel“ Bóg domu bożego“ (7) „Król chwały“ (8). On iest wielkim kapłanem nad domem bożym (9). On iest „mocny Bóg prawdy“ * i skała zbawienia naszego (10).

35. A przeto uwierzyliśmy, że wszystkie słowa powyższey obietnicy uczynioney ludowi Twemu, ziścić raczysz, dla chwały Imienia Twoiego. Albowiem słowo Twoie iest prawdą (11). „A niemasz Boga sprawiedliwego i zbawiciela innego oprócz Ciebie“ (12).

36. „Ale człowiek bydlęcy nieznа a głupi niezrozumiewa tego, iż wyrastaią bezbożnicy iako zielska „a kwitną wszyscy którzy czynią nieprawość, aby byli „wykorzenieni aż na wieki“ (13).

37. Lecz poznaią to wtedy, gdy się „wypełnią czasy poganów“ (14), ale ku pokucie „czasu nie będzie więcéy“ (15).

---

(1) Żyd. 2. 11. (2) Jan 14, 20. (3) Mar 7. 13. (4) Jan 16, 28. 33. (5) Filip. 2. 11. (6) Rzym. 8. 39. (7) 1 Moy 35, 7. Ps. 68. 6. (8) Ps. 24. 7—10. (9) Żyd. 10. 21. (10) 5 Moy. 32, 4. (11) Jan 17. 17. (12) Izay. 45, 21. (13) Ps. 92, 7. 8. (14) Łuk. 21, 24. (15) Objaw. 10, 6.

* Uwaga. Obacz Biblię Dawida Martin, Osterwalda, Ba:stera, te są wierniejsze nad inne tłomaczenia, które istnieją w języku francuzkim i niemieckim.

38. O! dzięki Tobie składam Panie, Boże móy! za te nieocenione skarby prawd żywotnych, zamkniętych w Imieniu Twoiem, które odsłoniłeś przed memi oczyma, iżbym ie obiawił braciom moim w duchu prawdy, „i dał znaiomość zbawienia ludowi Twemu na odpuszczenie grzechów ich“ (1).

39. Wybrałeś ku temu iednego z naysłabszych sług Twoich, iżby Twoia moc i łaska obfitowały we mnie. Abyś z nicości wyprowadził chwałę Twoią, a z ciemności mey światłość. „Iżby się żadne ciało przed oczyma Twymi nie chlubiło“ (2).

40. „Lecz kto się chce chlubić, niech się chlubi z ran i policzków, odebranych za prawdę Twoią. Z potwarzy i obelg poniesionych dla sprawiedliwości Twoiey, toiest „niech się chlubi z krzyża Twoiego (3). A za ten dziękuię Ci Panie (4).

41. „Kto się chce chlubić, mówi prorok, niech się „chlubi że rozumie i zna Cię, żeś Ty iest Pan, który „czynisz miłosierdzie, sąd i sprawiedliwość na ziemi, „bo to się Tobie podoba“ (5).

Psalm 3ci.

1. „Boże i Oycze Pana naszego Jezusa Chrystusa, Oycze miłosierdzia i Boże wszystkiey pociechy“ (6). Gdy duch móy w modlitwie podniesiony sięga aż do tronu Twego. Gdy serce moie wylewam przed Tobą i widzę „Chwałę Twoię w Imieniu Twoiem i sprawiedliwość w prawicy Twoiey“ (7).

2. A potem gdy spoyrzę na ubóstwo moie, i nędzę duchową, na słabość sił moich ku dobremu, a

(1) Łuk. 1. 77—79. (2) 1 Kor. 1. 29. (3) Galat. 6, 14. (4) Filip. 1, 29. (5) Jerem. 8, 24. (6) 2 Kor. 1, 3. (7) Ps. 48, 11.

na popęd ku złemu! Natenczas do Ciebie podnoszę ręce moie i błagam, ratuy Panie bo ginę! Udziel mi manny zakonu Twego i wody żywota ze skały duchowey Chrystusa Twoiego (1), abym się posilił i czynił wolę Twoię.

3. Wśród tylu pokus ciała i ducha, wśród tylu walk ciężkich zewnątrz a wewnątrz strachów (2), Panie Boże móy! któż zdoła bydź sprawiedliwym przed Tobą w duchu świętym sprawiedliwości Twoiey, ieśli Ty mu nie dasz do serca świętości prawdy Twoiey w Jezusie Chrystusie a nie podniesiesz silną prawicą Twoią nad wszystko, co z ziemi iest, co z ziemi mówi i co do ziemi ciągnie?

4. Wiem ci Panie że „Ty doświadczasz sprawiedliwego“ (3). „Bo sprawiedliwość Twoia musi bydź iawna iak słońce, iżby oglądało wszelkie ciało zbawienie Twoie“ (4). Aby cały świat widział przed obliczem aniołów „co kto zasiewał i co zbiera i iaką odbiera zapłatę“ (5).

5. Lecz któż zdoła te próby wytrzymać, ieśli Ty go nie ochłodzisz a nie zwrócisz ku niemu iasnego oblicza Twego, ieśli mu wiary Swoiey nie dasz a nie zlituiesz się nad nędzą iego!

6. Jam iest Łazarzem gniiącym od ran grzechów moich. A sprawiedliwość moia obrzydłą mi się stała. Wołam z łoża boleści ratuy mię Panie! wskrześ mię i ulecz, bo Imienia Twego wzywam „w Prawdzie i Sprawiedliwości (6), boś Ty iest Bogiem moim w tem Imieniu“.

7. Ach! podnieś mię Panie nad tę pustynię duchową, w którey siła zwierzęca i mądrość cielesna

---

(1) 1 Kor. 10, 4. (2) 2 Kor. 7. 5. (3) Ps. 11. 5. (4) Łuk. 3. 6. Izay. 62, 1. 2. (5) Ozea. 10, 12. (6) Zach. 8, 8. Dzieje 2, 21.

pannie, podnieś mię nad wszystkie iey wysokości i nad wszystkie iey przepaści i błota, i nad wszystkie niebespieczeństwa iey!

8. Niech zniknie podemną ziemia, i niech mię niedochodzą głosy chwały iey, i pokusy iey i grzechy iey i plagi iey, bo straszne rzeczy dzieią się, nadchodzi sąd Twóy przez ogień (1).

9. Wynieś mię Panie nad moie ciało i nędzę iego nad rozum móy i ciemności iego, bo do świętości Twoiey w Panu tęskni duch móy, iż uwierzyłem w słowo Twoie a miłuię prawdę dla prawdy i dla ducha w niey świętego sprawiedliwości Twoiey.

10. „Usta otwieram i czekam, posil mię Panie, bo iuż omdlewać poczyna duch móy w oczekiwaniu. A oczy moie ustały od wypatrywania Cię „Święty Panie Boże wszechmogący, któryś był, któryś iest, i który masz przyiść“ (2) dla odkupienia ciała naszego“ (3).

11. Ach! przyidź a zlituy się nademną. Nie day mocy duchowi ciemności nad duszą moią, bo sługa Twóy policzkowany iest srodze przy modlitwie, Oycze! Tyś mię porodził słowem prawdy (4) i znasz wszystkie skrytości serca moiego.

12. Tyś policzył łzy moie, i wszystkie krzywdy i wszystkie boleści moie, i wszystkie obelgi, które poniosłem dla słowa Twego i dla Imienia Twego, wszystkie są u Ciebie zapisane.

13. Posil mię Panie nim odeydę, a będę wysławiał Naywyższego ze słowa Jego, i nie zatrwoży mię nieprzyiaciel prawdy.

---

(1) Izay. 66, 16. (2) Obj. 4, 8. (3) Rzym. 8. 22-23. (4) Jakób 1, 18.

14. Day nam zwycięstwo nad wszelkiemi bałwanami, którym świat z życia i prawdy składa ofiary. Bośmy umiłowali Imię Twoie w Panu, a w Bogu zbawicielu naszym iest moc nasza i prosta droga nasza.

15. Dla tego zachoway nas Panie od czci bożka, którego imię iest interes i sprawiedliwość iego w egoizmie.

16. Albo którego imię iest handel, i sprawiedliwość iego w łakomstwie.
Albo którego imię iest honor i sprawiedliwość iego w pysze.

17. Albo którego imię iest wolność, oyczyzna, narodowość, ięzyk, religiia, oświata, cywilizacya lub inna idea królewska i sprawiedliwość ich w woynie, w mieczu, w stosach i w mękach.

18. Bo gdy dałeś nam Panie Imię swoie (1) i „wiarę bożą“ w prawdę i „duchowe woli Twey wyrozumienie“ (2). Ztąd też wiemy, iż te wszystkie rzeczy są tylko dobre w Tobie, a położyłeś ie „nie zewnątrz nas ale wewnątrz“ (3).

19. A przeto żadną siłą ludzką nie mogą nam bydź wydarte, gdy ie posiadamy w Tobie (4), bo są duchowe. Z teyże przyczyny nie mogą bydź odzyskane orężem, skoro ie utracimy w Tobie. Nikt nam ich nie wziął i wrócić nie może, bo kto ie mniema bronić orężem, ten pewno ich sam nieposiada.

20. Próżne tedy iest morderstwo braci i bezbożna iest wszelka woyna, bo napisano iest w zakonie Sprawiedliwości królestwa bożego „niezabijay“!

---

(1) Jerem. 14, 9. (2) Kolos. 1, 9. (3) Łuk. 17, 21. (4) Jan 10, 28.

21. Albowiem „od Ciebie Panie pochodzi prawo moie do rzeczy,“ woła psalmista (1). A skoro ie utraciłem w Tobie, tylko przez prawdę i sprawiedliwość odzyskać ie mogę. Natenczas one rzeczy dobre same przyidą do mnie i trzymać się będą, co są moią duchową własnością darowaną mi od Boga, gdyż bezemnie obiawu swego na ziemi miećby niemogły.

22. Któż może latać, komuś Ty skrzydeł nie dał? Któż może myślić komuś Ty myśli dobrey niedał? któż może miłować komuś Ty serca czułego niedał? Choćby cały świat wystąpił, nikt mu tych rzeczy dać niemoże, ani owoców które przynoszą.

23. Lecz komu dane są od Ciebie te rzeczy, bądź wolność, bądź Oyczyzna, bądź ięzyk, bądź miłość, bądź umieiętność, bądź rozum, bądź inna rzecz dobra niechże ich na zło nieużywa. A pamięta o tem że dane mu są nie bezwarunkowie, ani na pobudkę ciału lecz dla chwały Boga ku uświęceniu się społeczeństwa. „Aby przez miłość ducha służył ieden drugiemu“ (2).

24. Biada temu który sam krzyża swego dzwigać niechce, ale iarzmo swoie na słabe brata ramiona kładzie i szuka aby panował nad nim, bądź siłą brutalną i strachem, bądź przez ciemnotę i zabobon.— Taki nieiest zapisany w księdze żywota baranka, (3) bo iest synem Kaimowym, który czynił własną sprawiedliwość na ziemi.

25. Tą drogą bezbożną wszelkie bogactwa, i dary duchowe łatwo zmarnowane i utracone bydź mogą, ieśli w sercu niema boiaźni bożey czyli sumienia Chrześciiańskiego, ale inne tak nazwane

(1) Ps. 17, 2. 2) Galat. 5, 13. (3) Obj. 13, 8.

powszechne. Któż piie wodę z Oceanu a nieszuka wody słodkiey?

26. Ale sprawiedliwy „przychodzi do źródła żywota a w światłości Pańskiey ogląda światłość (1). Lecz kto zapala swoią własną światłość i swoią wodę za pieniądze kupować każe, ten nie iest uczniem sprawiedliwego, ale handlarzem rzeczy duchowych których sam nieposiada.

27. A gdy nam przedwieczne prawdy, „nowego przymierza“ iako prawa niezmienne sprawiedliwości Twoiey obiawiłeś i napisałeś na sercu według słowa Twego; (2) a przeto my iako w rozproszeniu „na puszczy narodów“ (3) nie szukamy ani honoru, ani oświaty tego wieku, ani Oyczyzny tego wieku z czegobyśmy się chlubić mogli.

28. Ani gonimy za żadną z tych rzeczy, bo nie mówiłeś nigdy abyśmy ich szukali, chociaż idziemy do Oyczyzny i zbliżamy się codziennie, bo walczymy z ciałem naszém.

29. Pan nas prowadzi przez „puszczę narodów“ i sądzi się z nami doświadczaiąc i oczyszczaiąc nas w piecu utrapienia, aby przywiodł do związku przymierza te, którzy uwierzyli w Imię Jego Światłość—A ztąd nie postęp ale sąd iest celem pielgrzymki — Aby nas oczyścił i „dał nam Oyczyznę „nową w którey łza niepłynie, a śmierć, smutek, ięk, „praca i boleść mieysca niemaią, gdyż te rzeczy prze„minęły.“ „Albowiem tu iest przybytek boży z ludźmi—A Pan uczynił wszystkie rzeczy nowe“ (4).

30. Ale ani przeboiem, ani siłą brutalną, ani z mie-

(1) Ps. 36. 10. (2) Jerem. 31, 31—34. (3) Ezech. 20, 35—37. (4) Obj. 21, 3—5.

czem, ani z krwią bratnią, żaden tu nie weydzie. Prędzey z krwią własną wylaną na świadectwo prawdzie ze łzami pokuty, i z palmą pokoiu.

31. Oyczyzna w której „łza niepłynie, nie łukiem ani mieczem, ani końmi, ale duchem Pana Boga naszego zdobytą bydź może (1). Czegoż znowu szukać mamy na ziemi, kiedyśmy wszystko dla Ciebie rzucili?" (2).

32. A przeto my nie szukamy Oyczyzny naszey tu na ziemi wyłącznie, bo mamy wiarę w Słowo żywota: „że ziemia iest Twoia, a myśmy gośćmi i „przychodniami u Ciebie" (3).

33. Ale szukamy królestwa bożego i sprawiedliwości iego, bo gdy tę znaydziemy w Panu, to wszystkie te rzeczy dobre przydane nam będą, i iedney z nich niebraknie do prawdziwey chwały Twoiey. Lecz gdy sprawiedliwość Twoią utracimy, a każdy zacznie własną przewodzić nad bratem swoim, natenczas w oyczyźnie ziemskiey znaydzie się piekło.

34. Z łaski Twey dałeś nam tę wiarę: że nasza Oyczyzna, nasza sława, nasza mądrość, nasz żywot i nasza wolność iest tam gdzie panuie Twoia prawda, Twoia sprawiedliwość, Twoia świętość, Twoia miłość, Twoie miłosierdzie i Twóy pokóy (4).

35. A gdziekolwiek ta się obiawi, bądź na ziemi, bądź na morzu, bądź w wieczności, bądź w teraźnieyszości, tam iest Oyczyzna nasza i niebo nasze, bo Ty tam iesteś święty Izralski mocny boże prawdy i miłosierdzia.

---

(1) Ozeasz 1, 7. Zach. 4, 6. (2) Łuk. 14, 33. (3) Moy. 25, 23. Ps. 39, 13. 1 Kron. 29. 15. (4) Psalm 89 cały. Jan 14, 27.

36. W Tobie wszystko iest nasze gdy iesteśmy Twoi „bo Ty iesteś Boży". (1). Zewnątrz zaś Ciebie wszystko iest cudze bo należy do silnieyszego lub chytrzeyszego nawet i krew nasza, i dzieci nasze i dusze nasze, bo natenczas iesteśmy iako „nędzne „owce na rzeź przeznaczone, z których iedna drugiey mięso pożera" (2).

37. A gdziekolwiek Imię Twoie iest święte Oycze niebieski. Tam obiawia się duch sprawiedliwości Twoiey. Tam iest chwała Twoia prawdziwa (3). Bo tam są „prawdziwi chwalcy Twoi" (4).

38. Dla tego żaden zdrayca, ani obłudnik, ani mężobóyca, ani bałwochwalca, ani czyniący kłamstwo, żywota tu swego nie znaydzie ale hańbę, bo „towa- „rów ich babilońskich żaden tu niekupi" (5). A duch Pański zapędzi go precz bo napisano iest: „I będziecie gonić nieprzyiacioły wasze" (6).

39. W wyrobach prawdy wieczney taka iest przyszłość zgotowana dla Synów światłości, którzy uświęceni w Chrystusie poznali i umiłowali Imię boże (7).

40. A przeto niech woła cały okrąg ziemski i wszystko co na nim żyie i wszyscy aniołowie i wszystkie duchy sprawiedliwe, niech wołaią głosem wielkim z wodzem naszym Jezusem Chrystusem: Oycze Sprawiedliwy i miłosierny! Święć się Imię Twoie!

Psalm 4ty.

1. Chwalmy Pana w prawdzie Jego, opowiadaymy miłosierdzie i sprawiedliwość Jego na Syonie. Bo wybawił ubogie w duchu, bo wskrzesił umarłe na-

---

(1) 1 Kor. 3, 21—23. (2) Zachar. 11, 4—8. (3) Ps. 48, 11. (4) Jan 4, 23. (5) Objaw. 18, 11. (6) 3 Moy. 26, 7—12. (7) Ps. 5, 12.

rody. Bo otworzył oczy ślepym i pokazał prostaczkom w Chrystusie ukrzyżowanym skarby mądrości wieczney i umieiętności (1). A zakrył ie przed mądrymi i rostropnymi (2).

2. On nas umiłował i obmył kwią swoią, abyśmy odtąd „duchem Jego rządzeni nie byli pod zakonem“ (litery) (3) ani formy, ani śmierci (4). Lecz pod zakonem ducha żywota w Panu (5).

3. Raduy się Córko Syońska! „Albowiem małżonkiem Twoim iest stworzyciel Twóy Pan zastępów imię Jego. a odkupiciel twóy święty Izraelski bogiem wszystkiey ziemi zwany będzie.“ „A wszyscy synowie twoi będą wyuczeni od Pana i obfitość pokoju będą mieli synowie Twoi. Bo na sprawiedliwości ugruntowaną będziesz; od ucisku się oddalisz, przetoż się go bać niebędziesz, i od starcia, bo się nie przybliży do Ciebie“ (6).

4. „On Cię poślubił sobie na wieki, w Sprawiedliwości i w sądzie i w miłosierdziu i w litościach i w wierze i poznasz Pana“ (7).

5. Błogosławiony mąż syoński ubogi w duchu, który te słowa pociechy usłyszał sercem a wyrozumiał czynami świętymi! On odgadł że te słowa z Boga wyszły „ku sprawiedliwości wszelkiemu wierzącemu w Światłość“ (8) a inni zatwardzili swe serca, bo nienawidzili Świętości.

6. Pokrzywdzony poznał w Tobie głos Oyca niebieskiego, „uwierzył żeś od Boga wyszedł“ (9), rozmiłował się w duchu Twoim, oddał ci wiarę swoię,

---

(1) Kol. 2. 2. 3. (2) Łuk. 10. 21. (3) Galat. 5. 18. (4) Rzym. 7. 6. (5) Rzym. 8, 2. (6) Izay. 54, 5. 13. 14. (7) Ozeasz 2. 19. 20. (8) Jan 3, 18—21. (9) Jan 16, 28. 30.

a rzuciwszy wszystko i zaparłszy się samego siebie, był Ci wierny i poszedł za Tobą aż na krzyż.

7. Bo ukrzyżował w sobie starego człowieka z namiętnościami i z pożądliwościami iego (1), aby odtąd żył w duchu Twoim i był iedno z Tobą (2), iako Ty z Oycem iedno (3), toiest: iedno w prawdzie, iedno w sprawiedliwości, iedno w woli, iedno w doskonałey miłości.

8. Lecz krzywdziciel obłudnik i bezbożnik, nienawidził Cię od początku, dla prawdy i sprawiedliwości Twoiey ścisłey, dla czystości ducha Twego, i dla świętości celów Twoich!

9. A iako onego czasu bluźnił Tobie wołaiąc na lud: „Dyabelstwo ma i szaleie, czemuż go słuchacie“ (4), tak i dziś mówi z tegoż ducha: „nieczytay pisma bo się zgorszysz“.

10. O Panie! iak dziwnie „umiesz chwytać mędrce w chytrości ich, na słowa ich własne i na świadectwa Twoie“ (5). A rozum rostropnych w głupstwo zamieniasz, iż skryć się musi (6).

11. Dla tego ciemność Cię nienawidzi. A niesprawiedliwość ani Cię słuchać może, „bo kraią się serca złośników, tak iż zgrzytać muszą zębami“ (7). Lecz wierni Twoi napełniaią się weselem i łaską ducha Świętego (8).

Psalm 5ty.

1. Błogosławiony mąż ubogi w duchu więcey sercem iak rozumem szukaiący Boga, niebadaiący „rze-

---

(1) Galat. 5, 24. (2) 1 Kor. 6. 17. (3) Jan 10, 30. Jan 17, 21. (4) Jan 10, 20. (5) 1 Kor. 3, 19. (6) Izay. 29, 14. (7) Dzieje 7, 54. (8) Dzieje 13, 52.

czy taiemnych, ale w obiawionych wierny" (1), albowiem takiemu obiecane iest krolestwo niebieskie (2).

2. Błogosławiony który płacze i narzeka nad wszelkiemi „obrzydliwościami spustoszenia które są postawione na mieyscu świętem" (3), „bo otrzyma znak na czole od Pana" aby dusza iego wytraconą nie była (4) a serce iego będzie pocieszone.

3. Błogosławiony który prawdę mówi z bliźnim swoim, a prawy i spokoyny sąd czyni. Ten będzie mieszkać wpośród niebieskiego Jeruzalem. „A Pan będzie Bogiem iego w prawdzie i sprawiedliwości" (5). „On uyrzy oblicze Boga w sprawiedliwości, i nasycony będzie obrazem oblicznośći bożey" (6).

4. Raduycie się i weselcie się miłosierni, albowiem miłosierdzia dostąpicie. Raduycie się i weselcie się pokóy czyniący, bo synami bożymi nazwani będziecie (7).

5. Ale wy błogosławieni od Boga i umiłowani od Pana, wy, co iesteście w nienawiści u świata dla Imienia bożego i prawdy Jego, którzy cierpicie prześladowanie dla sprawiedliwości, i na nią oczekuiecie, ale własney sobie nie czynicie, bo w Pańskiey ufacie.— Raduycie się i weselcie, bo zapłata wasza obfita iest w niebiesiech (8), a sprawiedliwością Jego nasyceni będziecie.

6. „Umacniaycie ręce osłabiałe, woła prorok, a kolana zemdlałe posilaycie.—Mówcie do zatrwożonych w sercu, zmocniycie się, niebóycie się; oto Bóg wasz

---

(1) 5 Moy. 29, 29. (2) Mat. 5, 3. (3) Mat. 24, 15. (4) Ezech. 9. 4. (5) Zach. 8, 8. 16. (6) Ps. 17, 15. (7) Mat. 5, 7—8. (8) Mat. 5, 10—12.

z pomstą przyidzie i zbawi was.—Tedy się otworzą oczy ślepych a uszy głuchych otworzone będą“ (1)

7. „Albowiem Pan skazi na tey górze zasłonę, „która zasłania wszystkie ludzie i przykrycie, któ„rym są przykryci wszyscy narodowie“ (2).

8. „I rzecze dnia onego lud Pański: Oto Bóg nasz „ten iest, oczekiwaliśmy Go i wybawił nas. Tenci iest „Pan, któregośmy oczekiwali; weselić się i radować „się będziemy w zbawieniu Jego. Ale Moab (3) po„deptany od niego będzie, iako plewa w błoto wdep„tana bywa“ (4).

9. „A dnia onego śpiewana będzie ta pieśń w zie„mi Judzkiey: Mamy miasto obronne, Bóg zbawie„niem opatrzył mury i baszty iego. Otworzcie „bramy a niech wniydzie naród spra„wiedliwy, który strzeże wszelkiey pra„wdy! Mieycie nadzieię w Panu, boć w Nim iest skała „wieczna zbawienia naszego“ (5).

10. Tyś iest naszą drogą, prawdą i żywotem a inney drogi, ani inney prawdy, ani innego żywota nieszukamy, bośmy uwierzyli żeś od Boga wyszedł i żywem słowem Jego iesteś.

11. A przeto prowadź nas Panie po drodze świętey, którą zgotowałeś dla odkupionych swoich, po drodze dobrowolney ofiary z siebie dla prawdy (6). Abyśmy godni byli weyść na Syon ze śpiewaniem i radością, aby wesele wieczne było na głowach naszych, a żałość i smutek aby uciekł od nas na zawsze (7).

---

(1) Izay. 35, 3—5. (2) Izay. 25. 7. (3) 1 Moy. 19, 30—38. 4 Moy. 21. 29. 4 Moy. 24. 17. (4) Izay. 25, 9. 10. (5) Izay. 26, 1—4. (6) Łuk. 14, 33. (7) Izay. 35, 8. 10.

Psalm 6ty.

Zamknięcie.

1. Dzięki Tobie Panie że wspomogłeś mię, ku oddaniu chwały Imieniowi Twemu. Wyśpiewałem serce moie i wylałem duszę moią przed Tobą Boże móy! Ale siły moie opuściły mię a omdlenie ogarnęło mię zewsząd—w prochu położyłem duszę moią, bom iest prochem przed Tobą.

2. Atoli w Tobie iest moc moia i wszystka siła moia. Tyś iest Sprawiedliwością moią (1). Tyś otworzył zmysł móy ku wyrozumieniu niebieskiey miłości Twoiey, światłości i świętości, o ile słabemu człowiekowi wyrozumić iest dozwolono ze słowa Twego

3. Teraz day mi łaskę ducha świętego ku wyiaśnieniu sądu, który iest zamknięty w taiemnicy Imienia Twego. Aby świat poznał że przez nie, oddzielasz owce Jakóbowe znaiące Sprawiedliwość Twoią (imię) (2) od owiec Labanowych, „które Cię nieznaią ani Imienia Twego nie wzywaią, dla tego niemogą bydź zachowane (3).

4. W tym duchu woła Twóy prorok: „Bo gdy wszyscy narodowie chodzić będą każdy w imieniu boga swoiego, ale my chodzić będziemy w Imieniu Pana Boga naszego na wieki wieków (4).

5. A ztąd nikomu niemoże bydź tayno, że kto Cię szuka w Sprawiedliwości bezwzględney (bez osobistey), ten zdolny iest do wszelkiey ofiary z siebie dla niey, bo Cię szuka „ze wszystkiego serca swego. I daiesz mu się znaleść i kru-

---

(1) Izay. 45, 24. (2) Izay. 52, 6. (3) Jerem. 10, 25. (4) Mich. 4, 5.

szysz kaydany iego“ (1). Ten ci iest który naprzód pyta o prawdę Twoię, znayduie ią w duchu zakonu Twego, poznaie ią w Chrystusie, „zachowuie mowę Jego, a Pan go wyswobadza“ (2).

6. Lecz kto Cię szuka zewnątrz Chrystusa, ten Cię chce znaleść w duchu Sprawiedliwości własney (t. j. osobistey), ten nie pyta o prawdę Twoią, bo sam sobie iest prawdą i zakonem.

7. A przeto czynisz go „poddanym człowieka“ i poddaiesz go w moc osoby uswięconey, iżby ta wykonywała nad nim sprawiedliwość swoią osobistą wedle sumienia swego osobistego. Bo nie chciał poddać się zakonowi twemu prawdy i szukać Ducha Twoiego (3) „w Sprawiedliwości a chwały Twoiey w prawości, iż nie należy do nasienia Jakóbowego“ (4).

8. Tę zasadę żywotną wypowiedział psalmista tymi pięknemi słowy: „Sprawiedliwość Twoia sprawiedliwość wieczna a zakon Twóy prawda!“ (5).

9. „Ktokolwiek słyszał od Oyca i nauczył się“ (6), ten widzi w tych słowach ścisły związek i doskonałą iedność Oyca z Synem. Na tey iedności opiera się prawdziwa wiara w Chrystusa. Bo wyrozumiał, że kto widzi prawdę Syna, ten widzi sprawiedliwość Oyca. A kto prawdy Syna znać niechce, ten nienawidzi sprawiedliwości Oyca, i karany bywa do czwartego pokolenia, bo bałwan iest iego bogiem (7).

10. Atoli nie każdy to łatwo poiąć i wyrozumieć może, iak to pokazałeś na Filipie (8). Ale dopiero

---

(1) Jerem. 29, 13. 14. (2) Jan 8, 31. 32. (3) Jan 4, 24. (4) Izay. 45, 19. (5) Ps. 119, 142. (6) Jan 6, 45. (7) 2 Moy. 20, 5. (8) Jan 14, 8. 10.

wtedy zrozumie gdy duch Twóy, duch prawdy nań padnie i oświeci go niebieskim tych rzeczy wyrozumieniem (1).

11. „W on dzień (wybrani Twoi) poznaią, żeś Ty „iest w Oycu“ (2) (iako swiatłość prawdy) a oni w Tobie (w sprawiedliwości Jehowy). „A ty w nich“ (3) „przez zakon ducha żywota“ ku chwale Boga Oyca (4).

12. Natenczas i nie mądrzy zrozumieią, że kto miłuie Imię Twoie, ten miłuie wszystkie doskonałości Oyca niebieskiego w Tobie, bo miłuie ducha zakonu sprawiedliwości wieczney i chodzi w nim, iż przyiął świadectwo syna, który świadczył o Oycu.

13. Lecz kto niewierzy Synowi, „kłamcą Go czyni“ i niema żywota w sobie (5), bo odrzucił świadectwo ducha (bożego) „że duch Chrystusowy iest prawda“ (6).

14. O móy Boże i Panie! przez iakie to zarośle odwiecznych błędów, z mlekiem matki wyssanych dogmatów, sfałszowanych textów i przesądów przebijać się musi słaby człowiek! ile to walk wewnętrznych i zewnętrznych stoczyć musi, ile grzechów i bluźnierstw niepopełni w ślepocie, nim przyidzie do poznania i wyrozumienia duchowego tey doskonałey iedności ducha bożego w Panu (7), że Pan to Bóg prawdy „na łonie Oyca“ (8). A imię Jego: to Sprawiedliwość Jehowy w nas (9).

15. Ile to cierpieć i ciało swoie karcić i poskramiać musi, nim się przechyli szala wiary iego, i prze-

---

(1) Jan 16, 13. (2) Jan 1, 18. (3) Jan 14, 20. (4) Filip. 2, 11. (5) 1 Jan 5, 10. 13. (6) 1 Jan 5, 6. (7) Jan 10, 30. (8) Jan 1, 18. (9) Jerem. 23, 6.

waży ziarnkiem gorczycznem na stronę wiary Chrystusowey, oświecaiącey i usprawiedliwiaiącey (1).

16. O! takie zwycięstwa samego człowieka nad sobą, niedzieją się ani siłą woli, ani siłą rozumu, ale siłą nadprzyrodzoną łaski i miłości bożey, która nie z nas ale z nieba pochodzi (2).

17. Tą mocą nadprzyrodzoną człowiek zapiera się dobrowolnie dla prawdy Twoiey, wszystkiego co ma naydroższe pod sercem, skoro duch sprawiedliwości tego wymaga „bo nietylko zapiera się Oyca, Matki, braci, sióstr, żony i dzieci, nietylko wiary Oyców, ieśli pozna że fałszu trzymali się Oycowie iego“ (3). Ale nadto zapiera się cielesnego rozumu swego naywybornieyszego, nakoniec ieszcze i duszy swey (4). Przy tak wielkich ofiarach złożonych na początku, wszelkie inne ofiary z interesu osobistego będą iuż łatwe, a człowiek staie się doskonałym w prawdzie.

18. Tylko wszystko za wszystko Panie oddaiesz człowiekowi „boś iest Bóg zawistny w miłości“ (5) sprawiedliwie! Bo ten Cię nie miłuie szczerze, kto obok Ciebie miłuie śmiecie tego świata i goni za niem.

19. Dla tego abyś utwierdził Sprawiedliwość Twoią w miłości, dałeś człowiekowi iedno serce i iedną tylko miłość naywyższą, a ta iest szczerą i zdolną do wszelkiey ofiary z siebie dla prawdy. Inna zaś, iest tylko zdolną do ofiary z siebie dla interessu, a ta iest egoistyczna.

20. I pokazałeś, niech tylko człowiek z powyż-

---

(1) Rzym. 3, 26. (2) Jan 3, 27. (3) Jerem. 16, 19. (4) Łuk. 14, 26. (5) 2 Moy. 20, 5.

szych rzeczy drogich wyłączy którąkolwiek. „Już nie iest Cię godzien“ (1), bo owa rzecz wyłączona, natychmiast staie się iego bogiem a on bałwochwalcą, iż ią umiłował n a d e w s z y s t k o, iakoby Boga prawdziwego i poświęcił mu prawdę, sprawiedliwość, a z nią i d u s z ę s w o i ę (2).

21. O! mądrości wieczna iak sprawiedliwe są szale Twoie! Toć iest szala na którey ważysz sumienia ludzkie i sprawiedliwą im nagrodę lub karę wymierzasz. Albowiem Tobie iest władza oddana sąd czynić, boś iest synem człowieczym (3).

22. Na tey szali pokazuiesz że komu s ł o w o b o ż e nie iest P r a w d ą w Panu, ale innem iakiem imieniem, (osobą) t e g o w s z e l k i e s ł o w o i e s t k ł a m s t w e m, bo niezaparł się osobistości swoiey dla prawdy, ale chce ią w Bogu uświęcić, i usprawiedliwić, iż w duchu egoistą i kłamcą iest. A tak iuż osądził sam siebie. *

23. Na tey szali widocznie pokaże się że komu Imię Twoie (duch zakonu) nie iest święte, dla tego niema nic świętego na ziemi ani na niebie, ieno siła brutalna. Bo w duchu zwierzęciem iest. A iako taki wydał na siebie sąd.

24. Na tey szali każdy obaczy iawnie, że komu „w i a r a C h r y s t u s a“ nie iest wiarą w Ś w i a t ł o ś ć, ten uwierzył w c i e m n o ś ć bo myśli serca iego są złe, aby z wiary swey w ciemność usprawiedliwiony był przed światem, i dla tego siłą brutalną rozszerza wiarę w kłamstwo „aby panował nad wiarą ślepych“ (4) bez kontroli.

---

(1) Mat. 10, 37. (2) Łuk. 14, 33. (3) Jan 5, 27. (4) 1 Kor. 1, 24. 1 Piotr. 5, 3.

* U w a g a. Wiadomo iest że 1 Jan 5, 7. 8. dwa te wiersze są obcą ręka w Vym wieku dopisane dla poparcia dogmatu troistey osobowości Boga.

25. Dla tego podziwiam i uwielbiam mądrość Twoią Panie! że na ułowienie obłudników tę zasadę położyłeś w sercu każdego Człowieka dla okazania sprawiedliwości Twoiey z wiary w Światłość. Iż każdy w to chętnie wierzy co miłuie i czego pragnie, a niewierzy w to czego nienawidzi.

26. W tym duchu mówi Twóy prorok: „Sprawiedliwy z wiary swey żyć będzie“ (1). Bo on wierzy w prawdę, aby czynił sprawiedliwość Twoię, i pragnie panowania iey.

27. Lecz niesprawiedliwy z wiary swey w kłamstwo umrzeć musi, bo nienawidzi prawdy Twoiey, ale zna swoię. A gdy pierwszy zrzeka się swoiey osobistey sprawiedliwości (2) i osobistego sumienia, i osobistey wiary, ale szuka tych rzeczy boskich w Chrystusie „i to ukrzyżowanym“ (3), dla chwały Imienia Twoiego w Panu.

28. Drugi, wynayduie sobie Chrystusa osobistego, wyrabia sobie osobiste sumienie, osobistą wiarę i sprawiedliwość i goni za swoiemi osobistemi interessami, bo wszędzie sam siebie znayduie i chwałę swą. Ale mądrość Twoia Panie umie oddzielić owce od kozłów (4) i każdemu odda wedle uczynków iego.

29. Dla tego woła Twóy prorok „Wyley popędli-
„wość Twoię na narody, które Cię nie znaią, i na ro-
„dzaie, które Imienia Twego nie wzywaią, bo iedzą
„Jakóba i pożeraią go, aby go wszystkiego strawili
„i mieszkanie iego w pustki obrócili“ (5).

30. Zaiste! błogosławione oczy które Cię widziały

---

(1) Habak. 2. 4. (2) Izay. 64, 6. (3) 1 Kor. 2, 2. (4) Mat. 25, 33. 34. 41 &. (5) Jerem. 10, 25.

i uszy które Cię słyszały, (1) ale więcey serce, które umiłowawszy ducha Twego, uwierzyło w słowo Twoie i poznało żeś iest synem bożym! Taki mąż nie przyidzie na sąd, ale iuż przeszedł z śmierci do żywota (2). I zgotuiesz mu mieysce w domu Oyca Twoiego (3) bo umiłowałeś go.

31. Ale daleko większe błogosławieństwo i lepsze mieysce dla większey wiary otrzyma ten, który Cię poymuie duchowie, iako prawdę, bo ani Cię widząc, ani wyobrażaiąc (w osobie), ani dotykaiąc ran Twoich (4) ani oglądaiąc nóg Twoich, ani macaiąc kości Twoich i ciała Twego „bo wie że to nic nie pomaga" (5). Uwierzył w zmartwychwstanie ciała i przez wiarę zmartwychwstał z Tobą. A ztąd „nie szuka iuż nic na ziemi, ale szuka tego, „co iest wzgórę gdzie Tyś iest na prawicy bożey „siedzący" (6).

32. Ten ci iest mąż duchowy, bo miłuiąc Imię Twoie Świętość szukał nie ciała, ale woli Oyca niebieskiego w Tobie, aby ią czynił w sprawiedliwości.

33. Temu dałeś imię lepsze, bo nazwałeś go bratem swoim i siostrą i matką (7), albowiem przez łaskę Twoię wyrozumiał sercem, że wola Boża iest naywyższą sprawiedliwością. A kto ią czyni ten trwa na wieki (8).

34. Lecz więcey ieszcze nad duchowego umiłowany i ubłogosławiony iest „Adam niebieski noszący wyobrażenie Twoie Panie (9). Ow Adam po-

---

(1) Mat. 13, 16. (2) Jan 5, 24. (3) Jan 14, 1. 2. (4) Jan 20, 25. (5) Jan 6, 63. (6) Kolos. 3, 1. (7) Mat. 50, 12. (8) 1 Jan 2, 17. (9) Kor. 15, 47—50.

słuszny, który w Adamie cielesnym walczył przeciw czartu i z całey mocy opierał się złemu, i uległ sile, który był zabity w sprawiedliwym Ablu, który nakoniec narodził się i przyszedł na świat, w baranku bożym aby dał świadectwo prawdzie" (1) iżby wszelki który iest z prawdy nie zginął ale miał żywot w prawdzie.

35. Ten ci iest mąż niezachwiany „w wierze bożey" od którey nieodstąpił ani na iotę. Ten iest „mąż boży w którego ustach słowo boże iest prawdą" (2), który nieuczynił pokłonu przed Baalem (3). I niedał się zwieść szatanowi ani formą powabną tak obłudności sprzyiaiącą, ani literą ciału dogodną, ale śmierć daiącą (4).

36. „Albowiem wiedząc, iż ma przyiść doświad- „czenie wiary daleko kosztownieysze nad złoto „w ogniu probowane wszystkie pokusy zdzierżał, i „chwałę w radości niewysłowioney obiawiaią- „cego się w nim ducha Chrystusowego „iako nagrodę w zbawieniu duszy osiągnął" (5).

37. Na tey skali odrodzenia się ludzkości zawisł Sąd Twóy Panie, aby sprawiedliwy nie zginął, ale od nieposłusznego oddzielony, pierwszy żywotem, drugi śmiercią nagrodzony został (6).

38. W tym duchu rzekłeś Panie do swoich: „I wy świadectwo wydawać będziecie (prawdzie) bo zemną od początku iesteście" (7) i w Adamie niebieskim.

---

(1) Jan 18, 37. (2) 1 Król. 17. 24. (3) Rzym. 11. 4. 6. (4) 2 Kor. 3. 6. (5) 1 Piotr. 1, 7. 8. (6) 1 Moy. 2, 17. (7) Jan 15, 27.

39. Wiele tym podobnych słów wyrzekłeś Panie na świadectwo tey prawdy, że nie „p o s t ę p“ ale S ą d Adama rozrodzonego masz na celu, i „iakoś „się sądził z Oycy naszymi na puszczy Egiptskiey, „tak się i z nami sądzić będziesz i oddzielisz odporne „i występuiące przeciwko Tobie“ (1). „A n i e w i e r n e wytracisz“ (2) aby się spełniło słowo Twoie do Adama niewiernego „śmiercią umrzesz“.

40. Atoli te rzeczy wieczne długo zakryte były przedemną, dla cielesności moiey, dla próżności serca i lekkości umysłu mego. Mówiłem o prawdzie ale niewiedziałem o iakiey, mówiłem o miłości ale niezbadałem iey rodzaiu. Jey to siła albo do ziemi albo do nieba człowieka ciągnie. Rozum iey oprzeć się niemoże bo iest iey sługą i rzecznikiem.

41. W ślepocie serca niebaczyłem na to, że miłość cielesna zmienia się, przemiia, i ustaie. Ale duchowa nieginie, owszem wzmaga się, i rośnie, bo z Boga wyszła iak p r a w d a prowadzi do Boga i trwa w Bogu, iako sprawiedliwość dla tych co nią się rządzili. A przeto długo mniemałem, że wszelkie p i ę k n o iest d o b r e m i goniłem za p i ę k n e m, bo niepoiąłem że tylko d o b r o m o r a l n e i e s t p i ę k n e m a o r a z i d o b r e m w p r a w d z i e.

42. Oświecony światłością Twoią i wsparty dobrocią Twą teraz mogę rzec z Pawłem: „Gdym był „dziecięciem mówiłem iako dziecię, bo rozumiałem „iako dziecię i myśliłem iako dziecię“ (3). Serce moie lgnęło do wszelkiego śmiecia które mi zdało się bydź piękne. Dla tego szukałem Cię Panie w Osobie, abym Cię mógł miłować w Obrazku.

---

(1) Ezech. 20, 35—38. (2) Juda 1, 5. (3) 1 Kor. 13, 11.

43. Upoiony tą miłością złudliwą w marzeniach rozkosznych wyobraźni spałem całe pół wieku. Odbiegłem daleko od miłości Twoiey, bo niepoznałem że to była raczey miłość piękna i sztuki, niźli świętości, miłość kłamstwa niż prawdy.

44. Wszakże mimo mey nędzy duchowey niebrzydziłeś się mną Panie, ale zniżywszy się ku mnie dotknąłeś się serca mego, i obudziłeś mię.

45. „A gdy usłyszałem głos „prawdy Twoiey" „ożyłem" (1), wyniszczyłem w sobie natychmiast co było pogańskiego i kłamliwego. Począłem Cię szukać ze wszystkiego serca w prawdzie, i dałeś mi się znaleść „na łonie Oyca" (2) „iako słońce" (3) w Sprawiedliwości wieczney Jehowy, iako zakon iey i świadectwo (4). Odtąd poznałem Cię i uwielbiam w imieniu Twoim, iako iedynego Boga moiego w prawdzie i sprawiedliwości (5).

46. Teraz słowa Twoie „kto widzi Ciebie ten widzi i Oyca. Ty iesteś w Oycu a Oyciec w Tobie" (6) przesięgły granice wiary, albowiem stały się wyrozumieniem duchowem i naywyższą rzeczywistością.

47. A gdy mię znowu nawiedziłeś utrapieniem i dotknąłeś prawicą Twoią „gdy począłeś mię pławić iako srebro i doświadczać iako doświadczaią złota" (7). Natenczas wstrząsnąłeś wszystkie grunty moie, duch móy strwożony uyrzał nędzę i słabość swoię. I wołałem: Panie, Tyś Bóg móy! Mocny Boże prawdy

---

(1) Jan 5, 25. (2) Jan 1, 18. (3) Psalm 84, 12. (4) Ps. 119, 142. Izay. 8, 20. (5) Zachar. 8, 8. (6) Jan 14. 11—20. (7) Zachar. 13, 9.

ratuy mię, bo rozpłynęła się dusza moia, wzmocniy mię albowiem Imienia Twego wzywam.

48. „Miłościwy Pan i sprawiedliwy Bóg nasz li- „tościwy, bo wyrwał duszę moię od śmierci, oczy mo- „ie od płaczu, nogę moię od upadku, będę chodził „ustawicznie przed obliczności Pańską w ziemi ży- „iących (1). Rzeczcież teraz wszyscy którzy się bo- „icie Pana, że na wieki miłosierdzie Jego. W ucisku „wzywałem Pana a wysłuchał mię“ (2).

Pan iest mocą moią i pieśnią moią, On był moim wybawicielem (3).

49. O! iakiemże światłem natenczas oblały duszę moią słowa psalmisty! nigdy ich iaśniey nie zrozumiałem iak teraz.

„Któż iest Bóg oprócz Pana? a kto opoka „oprócz Boga naszego?“ (4).

„W Bogu wielbić będę słowo Jego, i Boga „wysławiać będę ze słowa Jego“ (5).

50. O Naywyższy! Dzięki Tobie składam przez pośrednictwo mocnego Boga prawdy * Syna Twoiego. Że mi po wielu latach szukania Cię ze wszystkiego serca, po wielu latach pokuty, utrapień ducha i ciała, odsłoniłeś oczy ku poznaniu Imienia Twego Jehowah w Jezusie Chrystusie Panu zastępów. I pozwoliłeś mi Twe Imię święte uwielbić w ninieyszych Psalmach, według całey możności słabych sił moich.

51. „Obiawiłeś się był Abrahamowi, Izaakowi, Ja-

---

(1) Psalm 116, 5. 8. (2) Ps. 118, 4. 5. (3) Ps. 118. 14. (4) Ps. 18, 32. (5) Ps. 54, 5. 11.

* Tak iest dosłownie w hebrayskiem i w lepszych tłomaczeniach. Obacz następujące texta: Izay. 65, 16. Ps. 31, 6. 5 Moy. 32, 4.

„kóbowi żeś iest Bóg Wszechmogący, ale w Imie-
„niu Jehowah nie byłeś poznany od nich“ (1).

52. Bo ieszcze czasy cielesności się nie wypełniły. Jeszcze baranek nowego przymierza nie był ofiarowany. Ani „zakon ducha żywota“ nie był obiawiony.

53. Dopiero gdy przyszła epoka ducha i prawdy, Syn Twóy Jezus Chrystus „którego dałeś
„za przymierze ludowi i „za światłość na-
„rodom“ (2), za zakon, i za świadectwo (3),
„obiawił nam to **Imię** Twoie, aby miłość którąś Go
„umiłował w nas była a On w nas“ (4).

54. Mocą Imienia Twego „któreś mu dał, on zachował wybrane swoie tak że żaden nie zginął ieno Syn zatracenia, aby się pismo spełniło“ (5).

55. On mocą tegoż Imienia „zniszczy wszelką
„zwierzchność i władze i moc, on położy nieprzyia-
„cioły (prawdy) u podnóżka swego. A nawet i śmierć
„zniszczona będzie, (bo grzech ustanie). A gdy mu
„wszystko będzie podane, tedy i sam Syn będzie pod-
„dany Temu, który mu poddał wszystko: Aby Bóg
„był wszystko we wszystkich“ (6).

56. „A dnia onego Jehowah będzie królem nad
„wszystką ziemią.—W on dzień będzie tylko iedyny
„Jehowah i Imię Jego iedno tylko“ (7) A teraz raduycie się niebiosa i ziemio, weselcie się aniołowie i wszystkie dusze sprawiedliwe. „Bo królestwo tego świata stało się Pana naszego, i Chrystusa Jego, i będzie królował na wieki wieków Amen.“

---

(1) 2 Moy. 6, 3. (2) Izay. 42, 6. (3) Izay. 8, 20. (4) Jan 17, 25. 26. (5) Jan 17, 12. (6) 1 Kor. 15. 24 — 28. (7) Zachar. 13. 9. Izay. 33, 22.

57. O! dzięki nieskończone, Dzięki Tobie Boże, Stwórco nieba i ziemi! Dzięki i chwała Tobie za Chrystusa Syna Twego w ciele (1). Przez Chrystusa prawdę Twoią w duchu (2) i w Chrystusie Imieniu Twoiem, które iest „Jehowah sprawiedliwość nasza" (3) na wieki wieków Amen. Alleluja.

---

(1) Łuk. 1, 35. 2 Jan 7. Łuk. 24, 39. (2) Jan 14, 6. Jan 7, 39. (3) Jerem. 23, 56.

TREŚĆ RZECZY.

Zürich. W drukarni J. Kossobudzkiego.